

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 16.2.2016
COM(2016) 52 final

2016/0030 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**privind măsurile de garantare a securității aprovizionării cu gaze naturale și de
abrogare a Regulamentului (UE) nr. 994/2010**

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2016) 25 final}

{SWD(2016) 26 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Obiectivul proiectului de regulament este acela de a garanta că toate statele membre instituie instrumentele adecvate pentru a se pregăti în vederea unei penurii de gaz cauzate de o întrerupere a aprovizionării sau de o cerere excepțional de mare, precum și pentru a gestiona efectele unei astfel de penurii. Există trei niveluri de responsabilitate în ceea ce privește securitatea aprovizionării cu gaze. Întreprinderile din sectorul gazelor naturale sunt cele care, sub rezerva unor mecanisme de piață, poartă responsabilitatea principală pentru aprovizionarea cu gaze. În cazul unei disfuncționalități a pieței într-un anumit stat membru, autoritățile competente din acel stat membru și din statele membre din regiunea în cauză sunt responsabile pentru luarea măsurilor adecvate în vederea asigurării aprovizionării cu gaze a consumatorilor protejați. La un alt nivel, Comisia Europeană se ocupă de coordonarea generală și se asigură că măsurile luate sunt coerente între ele.

Pentru realizarea acestui obiectiv, proiectul de regulament prevede o coordonare regională mai puternică, cu anumite principii și standarde stabilite la nivelul UE. Abordarea propusă constă în faptul că statele membre ar trebui să coopereze îndeaproape în interiorul regiunilor lor atunci când efectuează evaluări ale riscurilor la nivel regional. Pentru a asigura coerența în întreaga UE, evaluările regionale ale riscurilor vor fi efectuate pe baza unei simulări la nivelul UE, potrivit unor standarde comune și unui scenariu specific. Riscurile identificate prin intermediul evaluărilor regionale ale riscurilor vor fi abordate în cadrul planurilor de acțiune preventive și al planurilor de urgență regionale, care vor face obiectul unei evaluări *inter pares* și vor fi aprobate de Comisie.

Pentru a garanta că evaluările riscurilor și planurile sunt complete și coerente între ele, regulamentul stabilește modele obligatorii care enumeră aspectele ce trebuie luate în considerare în momentul efectuării evaluării riscurilor și al elaborării planurilor. Cooperarea regională trebuie să fie îmbunătățită, deoarece o întrerupere a aprovizionării cu gaze ar putea afecta cu ușurință mai multe state membre în același timp. Evaluările riscurilor și planurile la nivel național nu sunt potrivite pentru abordarea unor astfel de situații.

Regulamentul îmbunătățește, de asemenea, aplicarea standardului referitor la aprovizionarea consumatorilor protejați (în principal consumatorii casnici) și a standardului în materie de infrastructură (posibilitatea aprovizionării cu gaze chiar și în cazul în care infrastructura principală nu este disponibilă). El asigură o capacitate bidirecțională permanentă. În cele din urmă, el prevede introducerea unor măsuri suplimentare de transparență privind contractele de furnizare a gazelor, întrucât aceste contracte pot afecta securitatea aprovizionării în UE.

La cinci ani de la adoptarea Regulamentului (UE) nr. 994/2010, securitatea aprovizionării cu gaze rămâne un subiect deosebit de actual, având în vedere tensiunile existente între Ucraina și Rusia. Se depun eforturi la nivel național și la nivelul UE pentru a îmbunătăți securitatea aprovizionării cu gaze pentru iarna 2015/2016 și dincolo de aceasta.

Consolidarea cooperării regionale între statele membre nu implică crearea unor noi structuri instituționale.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică**

Principalele documente de politică relevante pentru securitatea aprovizionării sunt următoarele:

1. Strategia europeană pentru securitate energetică¹
2. O strategie-cadru pentru o uniune energetică rezilientă cu o politică prospectivă în domeniul schimbărilor climatice²

Proiectul de regulament prezentat urmărește să pună în aplicare propunerile de politici prezentate în strategia privind uniunea energetică și în strategia pentru securitate energetică.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii Europene**

Propunerea contribuie la legislația privind piața internă a energiei, acordând prioritate măsurilor bazate pe piață.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temei juridic**

Proiectul de regulament prevede măsuri menite să garanteze securitatea aprovizionării cu gaze în Uniunea Europeană. Prin urmare, temeiul juridic al regulamentului este articolul 194 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

- **Subsidiaritate (pentru competență neexclusivă)**

Acțiunea UE este formulată în temeiul articolului 194 din TFUE, prin care se recunoaște necesitatea unui anumit nivel de coordonare, de transparență și de cooperare în ceea ce privește politicile statelor membre ale UE privind securitatea aprovizionării, pentru a garanta buna funcționare a pieței energetice și securitatea aprovizionării cu gaze în Uniunea Europeană.

Interconectarea din ce în ce mai mare a piețelor de gaze din UE și abordarea bazată pe coridoare³ pentru a permite realizarea fluxurilor inversate la interconectările rețelei de gaze necesită măsuri coordonate. În lipsa unei astfel de coordonări, măsurile naționale privind securitatea aprovizionării ar putea afecta în mod negativ alte state membre sau securitatea aprovizionării la nivelul UE. Riscul unei întreruperi majore a aprovizionării cu gaze a UE nu este limitat de frontierele naționale și ar putea afecta în mod direct sau indirect mai multe state membre. Situații precum valul de frig din 2012 și testul de rezistență din 2014 au demonstrat importanța vitală a unei acțiuni coordonate și a solidarității. Necesitatea acțiunii UE este evidentă, ținând seama de faptul că abordările naționale au drept rezultat măsuri sub nivelul optim și agravează impactul unei crize. O măsură luată într-o țară poate cauza o penurie de gaz în țările învecinate. De exemplu, restricțiile impuse de Bulgaria în februarie 2012 cu privire la exportul de energie electrică au afectat în mod negativ sectorul energiei electrice și sectorul gazelor naturale din Grecia.

¹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European și Consiliu, COM(2014) 330 final.

² Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European, Comitetul Regiunilor și Banca Europeană de Investiții, COM(2015) 80 final.

³ Abordarea bazată pe coridoare înseamnă că toate statele membre aflate de-a lungul unei conducte de transport al gazelor ar trebui să evalueze toate beneficiile potențiale, dincolo de frontierele lor, ale unui flux inversat permanent de gaze în conductă.

Până în prezent, nu s-au luat suficiente măsuri pentru a exploata potențialul adoptării unor măsuri mai eficiente și mai puțin costisitoare prin intermediul cooperării regionale, acest lucru fiind în defavoarea consumatorilor din UE. Testul de rezistență a arătat că piețele funcționale sunt extrem de importante pentru asigurarea aprovizionării cu gaze, dar el a arătat, de asemenea, că măsurile bine coordonate luate de statele membre, în special în cazul unei situații de urgență, pot îmbunătăți în mod semnificativ securitatea aprovizionării. Este vorba despre o mai bună coordonare nu doar a măsurilor naționale de atenuare în cazul unei situații de urgență, ci și a măsurilor preventive naționale, cum ar fi propunerile vizând o mai bună coordonare a stocării naționale sau a politicilor privind GNL, care pot fi de o importanță strategică în anumite regiuni. De asemenea, cooperarea ar trebui să fie extinsă la măsuri specifice de promovare a solidarității între statele membre în materie de securitate a aprovizionării.

Acțiunea la nivelul UE ar putea fi, de asemenea, necesară în anumite situații (de exemplu, situațiile de urgență la nivelul Uniunii și la nivel regional), în cazul în care securitatea aprovizionării în UE nu poate fi asigurată în mod satisfăcător de către statele membre în mod individual și, prin urmare, având în vedere amploarea acțiunii sau eforturile implicate de aceasta, ea poate fi asigurată mai bine la nivelul UE.

- **Proportionalitate**

Regulamentul este conceput astfel încât să permită atingerea unui nivel de pregătire suficient de ridicat înainte de apariția unei crize și să atenueze impactul asupra consumatorilor în cazul unui eveniment neașteptat, care ar cauza o întrerupere a aprovizionării cu gaze. Pentru realizarea acestui obiectiv, el prevede o coordonare regională mai puternică, cu anumite principii și standarde stabilite la nivelul UE. Abordarea propusă se bazează pe o cooperare strânsă între statele membre din cadrul unei anumite regiuni în momentul efectuării unei evaluări a riscurilor la nivel regional. Pentru a asigura coerența în întreaga UE, evaluările regionale ale riscurilor trebuie să fie efectuate pe baza unei simulări la nivelul UE, potrivit unor standarde comune și unui scenariu specific. Riscurile identificate prin intermediul evaluărilor regionale ale riscurilor vor fi abordate în cadrul planurilor de acțiune preventive și al planurilor de urgență regionale, care vor face obiectul unei evaluări *inter pares* și vor fi aprobate de către Comisie.

Proiectul de regulament nu prevede o armonizare deplină, în cadrul căreia toate măsurile ar fi prescrise la nivelul UE.

O cooperare regională mai puternică, cu anumite standarde stabilite la nivelul UE, este necesară pentru a aborda în mod corespunzător deficiențele sistemului actual (evaluarea națională a riscurilor și planurile naționale) și permite soluționarea problemelor la nivel regional, fără a fi exagerat de prescriptivă. Prin urmare, abordarea propusă în proiectul de regulament este proporțională (a se vedea, de asemenea, evaluarea impactului, p. 34-46 și p. 50).

- **Alegerea instrumentului**

Actul juridic în vigoare în acest domeniu este Regulamentul (UE) nr. 994/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 privind măsurile de garantare a securității aprovizionării cu gaze naturale și de abrogare a Directivei 2004/67/CE a Consiliului. Obiectivul actului juridic propus este acela de a îmbunătăți și de a consolida măsurile și procedurile prevăzute în regulamentul actual. Acesta este motivul pentru care s-a decis că instrumentul adecvat este un regulament.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX-POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Evaluări ex-post/verificări ale adecvării legislației existente**

În conformitate cu obligația de monitorizare prevăzută la articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 994/2010, Comisia a întocmit, în 2014, un raport⁴ de evaluare a punerii în aplicare a regulamentului și a modalităților posibile de îmbunătățire a securității. Raportul oferă o evaluare detaliată a numeroaselor instrumente prevăzute în regulament, punând accentul pe modul în care statele membre le-au pus în aplicare și pe măsura în care fiecare dintre ele a contribuit la îmbunătățirea securității aprovizionării UE și a stadiului său de pregătire.

Acest raport a arătat că regulamentul a contribuit deja în mod semnificativ la îmbunătățirea securității aprovizionării cu gaze în Europa, atât din punctul de vedere al stadiului de pregătire, cât și al măsurilor de atenuare. Statele membre sunt, în prezent, mai bine pregătite pentru a face față unei crize a aprovizionării, întrucât sunt obligate să efectueze o evaluare completă a riscurilor și, pe baza rezultatelor acestora, să elaboreze planuri de acțiune preventive și planuri de urgență. De asemenea, statele membre și-au sporit nivelul de protecție, datorită necesității de a se conforma unor standarde în materie de aprovizionare și de infrastructură aplicabile la nivelul UE.

În același timp, raportul a demonstrat că există în continuare motive serioase de îngrijorare în ceea ce privește cooperarea între statele membre (măsurile cu caracter predominant național pe care acestea le adoptă nu sunt potrivite pentru abordarea problemelor de aprovizionare cu gaze), aplicarea standardului referitor la aprovizionarea consumatorilor protejați (în principal consumatorii casnici) și a standardului în materie de infrastructură. În plus, contractele de furnizare a gazelor între întreprinderile din sectorul gazelor naturale și furnizorii din afara UE nu sunt suficient de transparente. Aceste deficiențe împiedică un răspuns eficient în momentele de criză.

Testul de rezistență efectuat în vara anului 2014 a arătat că o întrerupere gravă a aprovizionării cu gaze provenind din est (adică din Rusia) ar avea în continuare un impact major în întreaga UE. Unele zone, în special din Europa de Est, ar suferi în continuare grave consecințe economice și sociale în cazul unei penurii de gaz. În plus, în timpul valului de frig din 2012, prețurile angro ale gazului pentru ziua următoare au crescut cu peste 50 % pe platformele europene în comparație cu nivelurile înregistrate înainte de sosirea frigului. În Italia, prețurile au crescut de la 38 EUR/MWh la 65 EUR/MWh, în timp ce în Regatul Unit, în Germania și în Austria prețurile au urcat de la 23 EUR/MWh la 38 EUR/MWh⁵.

Situația actuală este rezultatul mai multor probleme de amploare diferită, printre care se numără tendințele de comportament (o abordare pur națională în ceea ce privește securitatea aprovizionării), factori externi (comportamentul furnizorilor din afara UE) și aspecte tehnice (lipsa unei infrastructuri adecvate sau protecția necorespunzătoare a infrastructurii).

Regulamentul prevede măsuri pentru a aborda deficiențele identificate.

4

<https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/SWD%202014%20325%20Implementation%20of%20the%20Gas%20Security%20Regulation%20en.pdf>

5

Sursă: Comisia Europeană.

- **Consultări cu părțile interesate**

Consultarea publică a părților interesate, care a avut loc în perioada 15 ianuarie - 8 aprilie 2015, a înregistrat 106 răspunsuri. Prin urmare, ea poate fi considerată foarte amplă⁶. Deși majoritatea respondenților proveneau din sectorul privat și din cadrul asociațiilor (consumatori, autorități de reglementare sau întreprinderi), s-a înregistrat, de asemenea, o participare relativ ridicată a autorităților publice.

Consultarea a urmat structura dublă a regulamentului existent, care se bazează pe prevenire și pe atenuare. Întrebările legate de prevenire au fost concepute pentru a verifica dacă este necesar să se îmbunătățească dispozițiile legale în vigoare. Totuși, ele permiteau, de asemenea, testarea unor noi idei, în special în ceea ce privește aplicarea de măsuri menite să îndeplinească standardul în materie de aprovizionare. Întrebările referitoare la atenuare urmăreau să stabilească dacă statele membre sunt pregătite să gestioneze o situație de urgență și, în acest sens, să aibă în vedere soluții coordonate eficiente, în loc să adopte o abordare pur națională și să recurgă la măsuri cu efecte contraproductive asupra vecinilor lor.

În ceea ce privește rezultatele, majoritatea autorităților publice s-au axat pe deficiențele în materie de cooperare între statele membre, în timp ce întreprinderile și asociațiile private au insistat asupra faptului că ar trebui să se acorde prioritate măsurilor bazate pe piață pentru abordarea chestiunilor legate de securitatea aprovizionării. Comisia a ținut cont de aceste opinii, propunând o cooperare regională mai strânsă și o prioritate clară în favoarea măsurilor bazate pe piață pentru a face față riscurilor privind securitatea aprovizionării. Opiniile diferitelor părți interesate se reflectă, de asemenea, în evaluarea și în impactul opțiunilor de politică prezentate în secțiunile 6 și 7 din evaluarea impactului.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

În cursul pregătirii prezentei propuneri, s-a recurs la consultanți externi pentru abordarea anumitor teme. S-a realizat un studiu privind posibilele măsuri de stocare subterană a gazului și impactul acestora⁷, JRC aducând o contribuție în sprijinul evaluării impactului cu o serie de analize. Un alt studiu care compara abordările menite să sporească puterea de negociere a UE pe piețele gazelor naturale⁸ a fost utilizat pentru a defini anumite opțiuni de politică în ceea ce privește modalitatea de îndeplinire a standardului în materie de aprovizionare (regimuri de cumpărare comune).

- **Evaluarea impactului**

Toate măsurile propuse au făcut obiectul unei evaluări a impactului.

Comitetul de evaluare a impactului a transmis un aviz pozitiv la 16 decembrie 2015.

⁶ A se vedea lista respondenților la adresa: <https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/List%20of%20stakeholders%20FOR%20PUBLICATION%20-%20updated%2018%2006.pdf>

⁷ *Study on the role of gas storage in internal market and in ensuring security of supply* (Studiu privind rolul stocării gazului pe piața internă și în asigurarea securității aprovizionării), realizat de REF4E, Mercados, E-Bridge pentru DG Energie. <https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/REPORT-Gas%20Storage-20150728.pdf>

⁸ *Economic analysis of costs and benefits of different approaches to enhancing the bargaining power of EU buyers in the wholesale markets of natural gas* (Analiză economică a costurilor și a avantajelor diferitelor abordări menite să sporească puterea de negociere a cumpărătorilor din UE pe piețele angro ale gazelor naturale). Comisia va publica studiul pe pagina sa de internet.

Evaluarea impactului a avut în vedere patru opțiuni de politică:

1. O implementare consolidată și măsuri juridice neobligatorii
2. O mai bună coordonare și soluții personalizate
3. O mai bună coordonare, cu unele principii/standarde stabilite la nivelul UE
4. Armonizarea deplină

Opțiunile 1 și 2 nu au fost reținute, din cauza performanțelor lor modeste în termeni de eficacitate și de eficiență. Ele nu contribuiau în mod suficient la remedierea deficiențelor sistemului actual, identificate cu ajutorul evaluării ex-post (raport elaborat în 2014) și al testului de rezistență efectuat în vara anului 2014.

Opțiunea 4 include unele abordări mai eficace decât cele ale opțiunilor 1 și 2. Totuși, unele dintre ele nu sunt mai eficace decât cele disponibile în cadrul opțiunii 3. În plus, ele sunt mai costisitoare, iar unele dintre ele pot fi contraproductive, motiv pentru care nici opțiunea 4 nu a fost reținută.

Propunerea finală constă în alegerea opțiunii 3, care conține cel mai eficace pachet de măsuri. Aceasta este cea mai bună opțiune în ceea ce privește eficacitatea și eficiența. Au fost examinate următoarele efecte:

1. Costurile și impactul asupra prețurilor

Impactul global asupra costurilor și a prețurilor va fi foarte limitat. Unele propuneri sunt concepute astfel încât să se evite costurile inutile și să se exploateze sinergiile create între măsurile de îmbunătățire a securității aprovizionării. Aceasta ar trebui să determine reducerea costurilor globale ale cadrului de securitate a aprovizionării pentru toți consumatorii. Măsuri precum evaluările regionale ale riscurilor, planurile regionale sau dispozițiile referitoare la contracte nu vor genera o creștere semnificativă a costurilor. Ele ar putea avea un impact asupra sarcinii administrative.

Instrumentele de politică ce ar putea afecta mai mult costurile sunt cele care permit perfecționarea calculului N-1 și a obligațiilor privind fluxurile inversate. Totuși, în ceea ce privește standardul N-1, este puțin probabil ca perfecționarea formulei să facă dintr-un stat membru conform unul neconform și să activeze astfel investițiile obligatorii. Se menține posibilitatea adoptării de măsuri la nivelul cererii pentru a se conforma standardului N-1. O ajustare a standardului N-1 ar putea duce la creșterea investițiilor, dar aceasta s-ar baza pe o evaluare a statului membru în cauză și pe o imagine mai realistă a situației în materie de capacitate. Prin urmare, aceasta pare a fi o măsură rentabilă, având în vedere avantajele asociate unui mai bun diagnostic al sectorului cu investiții minime (de exemplu, contribuția reală a stocării datorită unei estimări mai realiste a taxelor de extracție în funcție de nivelul de gaz stocat). Calculul hidraulic⁹ nu ar trebui să implice niciun fel de costuri suplimentare, deoarece operatorii de sisteme de transport (OST) dispun de instrumentele necesare pentru

⁹ Calculul hidraulic este rezultatul unei simulări bazate pe un model matematic care descrie transportul gazului în cadrul unei rețele (naționale sau regionale), ținând seama de topologia sa și de caracteristicile sale fizice. Modelul ia în considerare constrângerile de presiune la punctele de livrare și profilurile cererii. Simularea scenariului N-1 cu un model hidraulic permite să se determine dacă gazul disponibil în sistem are capacitatea de a ajunge în toate punctele de livrare în cazul avarierii infrastructurii principale de gaze.

efectuarea unor astfel de evaluări. Simulările la nivelul UE pot fi realizate prin ENTSG, în cadrul perspectivelor anuale de aprovizionare pentru vară și iarnă solicitate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 715/2009. Ele pot contribui la identificarea de măsuri rentabile pentru a reduce la minimum eventualele efecte negative.

2. Impactul asupra părților interesate, în special asupra întreprinderilor mici și mijlocii

În ansamblu, opțiunea 3 ar trebui să fie benefică pentru participanții la piață și pentru consumatori. O mai bună supraveghere a măsurilor privind standardul în materie de aprovizionare va garanta o conformitate în condiții de transparență și de rentabilitate. Numeroși reprezentanți ai sectorului industrial care au răspuns la consultarea publică au afirmat că doresc mai multă transparență și măsuri pe deplin justificate, care să facă obiectul unei reexaminări sau al unor teste periodice.

Întreprinderile mici și mijlocii vor continua să fie „consumatori protejați” dacă un stat membru decide acest lucru, astfel încât această opțiune nu le va afecta în mod negativ. În cadrul acestei opțiuni, principala diferență este faptul că ele nu vor fi în mod necesar vizate de **principiul solidarității**. Totuși, trebuie reamintit faptul că scopul acestui principiu este de a asigura o aprovizionare neîntreruptă pentru consumatorii casnici și serviciile sociale esențiale în situații de urgență. Acest mecanism este o măsură de ultimă instanță, destinată exclusiv utilizării în situații de penurie extremă de gaz. Deși regulamentul revizuit este conceput pentru a evita astfel de situații, trebuie totuși să fim pregătiți să le facem față.

3. Finalizarea pieței interne

Opțiunea 3 poate contribui la o mai bună funcționare a pieței unice a energiei. Măsurile propuse vor reduce în mod semnificativ riscul apariției unei situații în care măsurile naționale menite să asigure securitatea aprovizionării ar denatura concurența sau ar duce la o discriminare la adresa cetățenilor străini. În primul rând, evaluările de impact obligatorii ale noilor măsuri nebazate pe piață care urmează să fie adoptate de către statele membre ar trebui să împiedice intrarea în vigoare a unor măsuri prejudiciabile și integrarea lor în planuri. Măsurile existente vor face, de asemenea, obiectul controlului din partea celorlalte state membre dintr-o anumită regiune. Acest lucru ar trebui să contribuie la evitarea unei situații în care măsurile luate într-o țară ar avea efecte de propagare negative în țările învecinate. În al doilea rând, procesul de evaluare *inter pares* și supravegherea realizată de Comisie ar trebui să contribuie la identificarea și la eliminarea oricăror probleme rezultate de pe urma măsurilor menite să garanteze securitatea aprovizionării.

• Adekvarea reglementărilor și simplificarea acestora

Prezenta propunere va determina creșterea sarcinii administrative într-o măsură limitată. Una din principalele surse ale sarcinii administrative ar fi necesitatea de a elabora evaluări regionale ale riscurilor, precum și planuri de acțiune preventive și planuri de urgență regionale. Cu toate acestea, întrucât opțiunea 3 se bazează pe consultarea regională obligatorie deja existentă în ceea ce privește planurile și stabilește un cadru mai clar, în vederea unei cooperări și a unei coordonări regionale orientate spre rezultate, sarcina administrativă nu va crește foarte mult. Această soluție este fezabilă din punct de vedere tehnic și juridic, astfel cum arată planurile de acțiune preventive comune ale Regatului Unit și ale Irlandei și raportul comun elaborat de statele baltice și de Finlanda cu privire la testul de rezistență din 2014.

Pentru ca planurile să fie puse în aplicare în timp util, responsabilitățile și intervalele de timp trebuie să fie clar definite. Acest lucru se poate realiza în diferite moduri. În unele cazuri, de exemplu, există un secretariat, în timp ce anumite state membre au optat în trecut pentru o rotație a responsabilităților pentru un anumit plan. Comisia este dispusă să furnizeze orientări

și să faciliteze procesul, dacă este necesar, așa cum a procedat în cursul testului de rezistență pentru grupurile de reflecție și în cadrul grupului de reflecție BEMIP pentru cooperarea regională între statele baltice și Finlanda.

Sarcina administrativă este destinată să crească, chiar dacă planurile regionale le înlocuiesc pe cele naționale, evitând astfel dublarea sarcinilor. S-ar putea argumenta, de asemenea, că obținerea unui acord privind planurile la nivel regional ar putea dura mai mult timp și ar necesita măsuri suplimentare. Din acest motiv și pentru a limita sarcina suplimentară, evaluarea regională a riscurilor și planurile regionale ar putea fi actualizate o dată la patru ani, în loc de o dată la doi ani, cum se întâmplă în temeiul regulamentului existent.

Planurile prevăzute de prezentul regulament ar trebui să fie coerente cu instrumentele de planificare strategică și de raportare ale uniunii energetice. Cu toate acestea, planurile de urgență și planurile de acțiune preventive care urmează să fie elaborate în temeiul prezentului regulament nu sunt documente de politică în care se stabilesc opțiuni strategice. Ele sunt de natură tehnică, scopul lor fiind acela de a evita apariția sau agravarea situațiilor de urgență și de a atenua efectele acestora.

- **Drepturi fundamentale**

Nu se aplică.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații pentru bugetul UE.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare**

Comisia va monitoriza modul în care statele membre pun în aplicare modificările introduse prin Regulamentul privind securitatea aprovizionării cu gaze naturale. O implicare sporită, împreună cu competențele de supraveghere și de monitorizare, ar trebui să asigure o mai bună respectare a normelor la nivelul UE. Dacă este necesar, Comisia se va oferi să ajute statele membre să pună în aplicare modificările legislative necesare fie prin intermediul atelierelor organizate cu toate statele membre, fie prin reuniuni bilaterale, dacă există state membre care solicită acest lucru. Dacă este necesar, Comisia va urma procedura prevăzută la articolul 258 din TFUE, în cazul neîndeplinirii de către un stat membru a obligațiilor care îi revin în ceea ce privește implementarea și aplicarea legislației Uniunii.

De asemenea, Comisia va monitoriza în permanență securitatea aprovizionării în UE și va informa în mod periodic Grupul de coordonare pentru gaz.

- **Documente explicative (pentru directive)**

Nu se aplică.

- **Explicația detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Regulamentul revizuit conține următoarele elemente:

1. O mai bună cooperare și coordonare la nivel regional, ca fiind abordarea cea mai rentabilă pentru îmbunătățirea securității aprovizionării în întreaga UE:

- Planuri de acțiune preventive și planuri de urgență regionale obligatorii („planurile”) și evaluări regionale ale riscurilor care urmează să fie elaborate în comun, pe baza unor modele obligatorii care figurează în anexele la regulament.

- Ca bază pentru cooperarea regională, anexa I la regulament conține o propunere care reflectă componența regiunilor, pe baza criteriilor prevăzute la articolul 3 alineatul (7) (și anume, așa cum s-a propus în harta de la opțiunea 2 din evaluarea impactului). În opinia Comisiei, prezenta propunere este cea mai bună modalitate de a garanta o aprovizionare sigură cu gaze în cazul unei situații de urgență. În măsura posibilului, ea se bazează pe structurile de cooperare regională existente instituite de statele membre și de Comisie, în special grupurile regionale înființate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 347/2013 privind liniile directoare pentru infrastructurile energetice transeuropene¹⁰ (Regulamentul TEN-E). Cu toate acestea, deoarece prezentul regulament și Regulamentul TEN-E au obiective diferite, dimensiunea și componența grupurilor regionale au fost modificate. În sensul prezentului regulament, următoarele criterii, definite la articolul 3 alineatul (7), ar trebui luate în considerare în momentul definirii grupurilor regionale: modelele de aprovizionare; interconectările existente și planificate și capacitatea de interconectare între statele membre; dezvoltarea și maturitatea pieței; structurile de cooperare regională existente; numărul de state membre dintr-o regiune, care ar trebui să fie limitat, pentru ca mecanismele existente să rămână funcționale.

De exemplu, regiunea de nord-vest (Regatul Unit și Irlanda) se bazează pe cooperarea existentă între cele două țări. Configurația propusă pentru majoritatea regiunilor (coridorul sudic al gazelor, regiunile din centru-est, sud-est, Piața energiei din zona baltică I și II) a fost creată în funcție de modelul de aprovizionare în caz de întrerupere a aprovizionării din Rusia. Structura regiunii nord-sud a Europei de Vest (Belgia, Franța, Luxemburg, Spania, Țările de Jos și Portugalia) reflectă faptul că piața gazelor din această parte a UE este matură și bine dezvoltată. Aceasta se poate dovedi a fi cea mai bună modalitate de a evita o situație de urgență sau, în cazul în care o astfel de situație s-ar produce, de a-i atenua impactul.

- Planurile regionale fac obiectul unei evaluări *inter pares*. Comisia organizează această evaluare, selectând membrii fiecărei echipe de evaluare *inter pares* (câte unul pentru fiecare regiune) dintre candidații propuși de statele membre. Ea participă la evaluările *inter pares* în calitate de observator.

- Grupul de coordonare pentru gaz discută planurile pe baza rezultatului evaluării *inter pares*, pentru a asigura coerența planurilor elaborate pentru diferite regiuni.

- La sfârșitul procesului, Comisia poate solicita modificări ale planurilor prin intermediul unor decizii și, în cele din urmă, poate aproba planurile respective.

2. Obligații mai detaliate pentru a garanta disponibilitatea infrastructurii necesare:

- Calculul N-1 trebuie să fie însoțit de un calcul hidraulic național și de simulări la nivelul UE care urmează să fie efectuate de ENTSOG, similare celor efectuate pentru testele de rezistență în vara anului 2014.

¹⁰ Regulamentul (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind liniile directoare pentru infrastructurile energetice transeuropene, de abrogare a Deciziei nr. 1364/2006/CE și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 713/2009, (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009 (JO L 115, 25.4.2013, p. 39).

- În ceea ce privește fluxurile inversate, toate punctele de interconectare trebuie să fie dotate cu o capacitate permanentă de fluxuri inversate, cu excepția cazului în care ele beneficiază de o derogare.

i) Deciziile, fie de a acorda o derogare sau de a defini nivelul de capacitate care urmează a fi construit, trebuie să fie adoptate de comun acord de către autoritățile competente aflate de ambele părți ale punctului de interconectare („decizie comună”), în urma consultării cu alte state membre situate de-a lungul coridorului de aprovizionare cu gaze, cu Comisia și cu ACER.

ii) ACER trebuie să emită un aviz cu privire la decizia comună a autorităților competente.

iii) Comisia poate lua o decizie, ținând seama de avizul ACER, prin care să solicite modificări ale deciziei comune a autorităților competente. Competența Comisiei de a adopta o decizie în acest domeniu nu va mai fi limitată la cazurile de dezacord între anumite state membre.

iv) În absența unei decizii comune într-o anumită perioadă de timp, ACER elaborează o decizie în care propune o derogare sau o anumită capacitate de fluxuri inversate. Decizia ACER constituie baza unei decizii a Comisiei care stabilește condițiile unei derogări sau o anumită capacitate.

v) Derogările existente trebuie să fie revizuite în conformitate cu noua procedură.

3. Ameliorarea evaluării riscurilor și a prevenirii riscurilor

- Îmbunătățirea accesului la informații:

i) O creștere limitată a informațiilor contractuale transmise automat Comisiei în temeiul acordurilor existente (adică cel puțin volumele de gaz zilnice, lunare și anuale). Aceste informații nu vor mai fi furnizate în formă agregată.

ii) Autoritățile competente vor avea dreptul de a cere întreprinderilor din sectorul gazelor naturale informații suplimentare, inclusiv informații contractuale, înainte de apariția unei situații de urgență, dar în cazuri justificate în mod corespunzător (de exemplu, în cazul unei posibile amenințări). Comisia poate solicita accesul la aceste informații și poate determina, de asemenea, autoritățile competente să prezinte cereri. Această dispoziție a fost introdusă pe baza experienței dobândite de Comisie în iarna 2014-15. Comisia a observat o reducere a aprovizionării cu gaze din Rusia a anumitor întreprinderi din sectorul gazelor din UE. Cu toate acestea, ea a primit doar un număr limitat de informații pentru a evalua această evoluție, deoarece autoritățile competente nu au avut niciun temei juridic pentru a solicita întreprinderilor în cauză din sectorul gazelor să furnizeze astfel de informații specifice, dat fiind că situația nu putea fi considerată o situație de urgență.

iii) Întreprinderile din sectorul gazelor naturale vor fi obligate să notifice în mod automat autorității naționale competente și Comisiei contractele relevante pentru securitatea aprovizionării cu gaze, de îndată ce acestea au fost semnate sau modificate. Contractele relevante pentru securitatea aprovizionării sunt contracte pe termen lung (adică având o durată de valabilitate mai mare de un an) care furnizează, fie individual, fie împreună cu alte contracte încheiate cu același furnizor sau cu filialele sale, mai mult de 40 % din consumul anual de gaze naturale de pe teritoriul statului membru în cauză unei întreprinderi din sectorul gazelor naturale sau filialelor sale.

iv) Notificarea automată este activată atunci când se încheie sau se modifică un contract care respectă pragul stabilit drept criteriu. Cu toate acestea, chiar și contractele care nu îndeplinesc acest criteriu pot fi relevante pentru evaluarea securității aprovizionării cu gaze. Deși piața a evoluat în așa fel încât contractele pe termen foarte lung au devenit rare, acestea continuă să existe. Dacă un contract pe termen lung este încheiat chiar înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament, el nu va fi vizat de obligația automată de informare a autorității naționale competente și a Comisiei. În plus, dacă un astfel de contract conține o clauză care leagă prețul de prețul practicat pe platformele de comercializare, el nu poate fi modificat timp de un anumit număr de ani. Cu alte cuvinte, nu se va aplica nici obligația automată de a notifica modificările.

Având în vedere această situație, Comisia și autoritățile competente trebuie abilitate să solicite notificarea contractelor, chiar dacă acestea nu au fost revizuite sau nu îndeplinesc pragul stabilit drept criteriu. Prin urmare, în cazuri justificate în mod corespunzător, cum ar fi cele prezentate mai sus, Comisia sau autoritățile competente pot solicita notificarea contractelor dacă acestea sunt necesare pentru a realiza o evaluare completă a impactului unui cadru contractual asupra situației unui stat membru, a unei regiuni sau a UE în ansamblul său în materie de securitate a aprovizionării, și în special pentru evaluările de risc, planurile de acțiune preventive și planurile de urgență.

Întrucât cererea înaintată de autoritățile competente sau de Comisie poate viza întregul contract, autoritățile competente pot primi, de asemenea, informații referitoare la prețuri. Ulterior, Comisia poate utiliza informațiile provenind din contracte pentru a evalua securitatea aprovizionării în UE în ansamblul său și, în special, pentru a evalua planurile de acțiune preventive și planurile de urgență. Dacă întreprinderea din sectorul gazelor naturale nu respectă obligația de notificare, Comisia poate iniția o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva statului membru ale cărui autorități competente au competența de a primi sau de a solicita contractul în cauză.

Faptul că, de acum înainte, Comisia va avea un acces mai bun la informațiile referitoare la contractele comerciale nu afectează în niciun fel monitorizarea permanentă pe care aceasta o exercită pe piața gazelor. Ea va interveni în cazul în care sunt identificate abuzuri de piață.

- Obligația de a analiza, în evaluarea riscurilor, toate riscurile relevante, cum ar fi dezastrele naturale, riscurile tehnologice, comerciale, financiare, sociale, politice și riscurile legate de piață. Planurile ar trebui să stabilească măsuri eficiente, proporționale și nediscriminatorii pentru a aborda toate riscurile relevante. Scopul acestei obligații este acela de a îmbunătăți transparența și de a încuraja schimbul de bune practici.

4. O supraveghere sporită a obligațiilor de aprovizionare cu gaze a anumitor categorii de consumatori, chiar și în condiții dificile (**standardul în materie de aprovizionare**).

- Nu se introduce nicio modificare a standardului în materie de aprovizionare definit în regulamentul actual, care garantează continuitatea aprovizionării cu gaze a consumatorilor protejați pentru o perioadă minimă de 7 sau de 30 de zile calendaristice, în funcție de scenariul definit, chiar și în cazul unui deficit de aprovizionare cu gaze naturale și/sau al unei cereri excepțional de ridicate.

- O mai bună supraveghere de către Comisie a măsurilor naționale existente pentru a asigura respectarea obligației de aprovizionare (prin deciziile Comisiei referitoare la planuri), cu

scopul de a evita o protecție insuficientă sau excesivă, care ar putea afecta negativ statele membre mai vulnerabile.

- Noile măsuri nebazate pe piață adoptate pentru a garanta respectarea standardului în materie de aprovizionare sunt supuse unei evaluări de impact publice și trebuie să fie notificate Comisiei, care evaluează proporționalitatea acestora și impactul lor asupra pieței interne și asupra securității aprovizionării din alte state membre. Comisia poate adopta o decizie prin care să solicite modificări ale măsurilor, care nu pot intra în vigoare dacă nu sunt conforme cu decizia Comisiei.

5. Regulamentul include în mod explicit noul **principiu al solidarității**.

- Dacă, așa cum permite regulamentul, un stat membru aplică un standard mai ridicat în materie de aprovizionare, care poate reduce fluxurile de gaze de la o țară la alta, agravând astfel situația unui stat membru învecinat în materie de securitate a aprovizionării, acest standard de aprovizionare mai ridicat trebuie readus la nivelul implicit al UE (care garantează aprovizionarea tuturor consumatorilor protejați) în caz de urgență.

- Aplicarea principiului solidarității pe baza acordurilor tehnice și administrative convenite între statele membre va fi obligatorie. Consumatorii, alții decât consumatorii casnici, serviciile sociale esențiale și instalațiile de termoficare nu pot continua să fie aprovizionați cu gaze într-un anumit stat membru, chiar dacă acesta nu se află într-o situație de urgență, atât timp cât consumatorii casnici, serviciile sociale esențiale și instalațiile de termoficare nu sunt aprovizionate într-un alt stat membru aflat într-o situație de urgență și la care este conectată rețeaua de transport din primul stat.

6. Definiția consumatorilor protejați va fi menținută (astfel, întreprinderile mici și mijlocii pot fi considerate consumatori protejați dacă un stat membru decide acest lucru). Cu toate acestea, statele membre vor trebui să introducă măsuri, în cadrul planurilor lor, pentru a aborda problemele tehnice și a evita situația în care consumatorii neeligibili ar consuma gazul destinat consumatorilor protejați. Statele membre pot stabili natura acestor măsuri.

7. Aplicarea regulamentului între părțile contractante la Comunitatea Energiei și statele membre ale UE. Regulamentul revizuit va include obligațiile specifice ale statelor membre ale UE care prezintă un caracter transfrontalier în relațiile cu părțile contractante; acest regulament ar trebui să fie urmat de adoptarea de către Comunitatea Energiei a unui act comun, prin care să se adopte și să se integreze regulamentul în cadrul Comunității Energiei și prin care să se introducă obligații reciproce pentru părțile contractante la Comunitatea Energiei în relațiile cu statele membre. Aceste obligații se vor aplica numai în urma unei decizii a Comisiei care va confirma aplicabilitatea obligației reciproce între fiecare parte contractantă și statele membre. Obligațiile vor viza cadrul pentru evaluarea riscurilor, prevenirea riscurilor și măsurile de urgență.

8. În ceea ce privește mecanismele de achiziție comune, regulamentul prevede în mod clar că statele membre și întreprinderile din sectorul gazelor naturale au libertatea de a explora potențialele beneficii ale unei achiziționări comune de gaze naturale pentru a face față situațiilor de deficit de aprovizionare. Aceste mecanisme ar trebui să fie în conformitate cu normele OMC și ale UE în materie de concurență, și în special cu orientările Comisiei privind acordurile de cooperare orizontală.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**privind măsurile de garantare a securității aprovizionării cu gaze naturale și de
abrogare a Regulamentului (UE) nr. 994/2010**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,
având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 194,
având în vedere propunerea Comisiei Europene,
după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,
având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹¹,
având în vedere avizul Comitetului Regiunilor¹²,
hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,
întrucât:

- (1) Gazul natural (denumit în continuare „gazul”) constituie un element esențial al aprovizionării cu energie a Uniunii. O mare parte a acestui gaz este importată în Uniune din țări terțe.
- (2) O întrerupere majoră a aprovizionării cu gaze poate afecta toate statele membre, Uniunea Europeană în ansamblul ei, precum și părțile contractante la Tratatul de instituire a Comunității Energiei, semnat la Atena la 25 octombrie 2005. De asemenea, ea poate afecta grav economia Uniunii și poate avea un impact social major, în special asupra grupurilor vulnerabile de consumatori.
- (3) Prezentul regulament are drept obiectiv să asigure că se iau toate măsurile necesare pentru a garanta continuitatea aprovizionării cu gaze în întreaga Uniune, în special pentru consumatorii protejați, în caz de condiții climatice dificile sau de întreruperi ale aprovizionării cu gaze. Aceste obiective ar trebui să fie realizate prin intermediul celor mai rentabile măsuri și în așa fel încât piețele energiei să nu fie denaturate.
- (4) Regulamentul (UE) nr. 994/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 privind măsurile de garantare a securității aprovizionării cu gaze naturale a avut deja un impact pozitiv semnificativ asupra situației Uniunii în ceea ce privește securitatea aprovizionării cu gaze, atât din punctul de vedere al stadiului de pregătire, cât și al măsurilor de atenuare. Statele membre sunt mai bine pregătite să facă față unei crize a aprovizionării, întrucât ele sunt obligate să întocmească planuri care să conțină măsuri preventive și măsuri de urgență, și sunt mai bine protejate, întrucât trebuie să îndeplinească o serie de obligații în ceea ce privește

¹¹ JO C , , p. .

¹² JO C , , p. .

capacitatea infrastructurilor și aprovizionarea cu gaze. Cu toate acestea, raportul privind punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 994/2010 din octombrie 2014 a evidențiat domenii în care anumite îmbunătățiri aduse regulamentului respectiv ar putea consolida în continuare securitatea aprovizionării Uniunii.

- (5) Comunicarea Comisiei privind reziliența pe termen scurt a sistemului gazier european, publicată în octombrie 2014¹³, a analizat efectele unei întreruperi parțiale sau totale a aprovizionării cu gaze din Rusia și a concluzionat că abordările pur naționale nu sunt foarte eficace în caz de perturbări grave, având în vedere domeniul lor de aplicare, care este, prin definiție, limitat. Acest test de rezistență a arătat modul în care o abordare bazată pe o cooperare mai strânsă între statele membre ar putea reduce semnificativ impactul unor scenarii de perturbare majoră în statele membre cele mai vulnerabile.
- (6) Comunicarea Comisiei intitulată „O strategie-cadru pentru o uniune energetică rezilientă cu o politică prospectivă în domeniul schimbărilor climatice”¹⁴ din februarie 2015 evidențiază faptul că uniunea energetică se bazează pe solidaritate și pe încredere, acestea fiind elemente indispensabile ale securității energetice. Prezentul regulament ar trebui să urmărească stimularea solidarității și a încrederii între statele membre și să pună în aplicare măsurile necesare în vederea atingerii acestor obiective, pregătind astfel terenul pentru punerea în aplicare a uniunii energetice.
- (7) O piață internă a gazelor care funcționează corect constituie cea mai bună garanție pentru a asigura securitatea aprovizionării cu energie în întreaga Uniune și pentru a reduce riscurile la care este expus fiecare stat membru în fața efectelor nefaste ale întreruperii aprovizionării. În cazul în care securitatea aprovizionării unui stat membru este amenințată, există un risc ca măsurile elaborate unilateral de statul membru respectiv să compromită buna funcționare a pieței interne a gazelor și să dăuneze aprovizionării cu gaze a consumatorilor din alte state membre. Pentru a permite pieței interne a gazelor să funcționeze chiar și în cazul unui deficit de aprovizionare, se impune un răspuns coordonat și solidar în fața crizelor de aprovizionare, atât în termeni de acțiune preventivă, cât și în ceea ce privește reacția la întreruperile efective în aprovizionare.
- (8) Până în prezent, potențialul adoptării unor măsuri mai eficiente și mai puțin costisitoare prin intermediul cooperării regionale nu a fost pe deplin exploatat. Este vorba nu numai de o mai bună coordonare a măsurilor naționale de atenuare în situații de urgență, ci și a măsurilor preventive naționale, cum ar fi stocarea națională sau politicile privind gazul natural lichefiat (GNL), care pot fi importante din punct de vedere strategic în anumite regiuni.
- (9) Într-un spirit de solidaritate, cooperarea regională care implică atât autoritățile publice, cât și întreprinderile din sectorul gazelor naturale ar trebui să fie principiul călăuzitor al prezentului regulament, pentru a identifica riscurile relevante în fiecare regiune și a optimiza avantajele unor măsuri coordonate menite să atenueze aceste riscuri, precum și pentru a pune în aplicare măsurile cele mai rentabile pentru consumatorii din Uniune.

¹³ COM(2014) 654 final.

¹⁴ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European, Comitetul Regiunilor și Banca Europeană de Investiții, COM(2015) 80 final.

- (10) Anumiți consumatori, inclusiv consumatorii casnici și cei care furnizează servicii sociale esențiale, sunt deosebit de vulnerabili și ar putea necesita protecție socială. O definiție a unor astfel de consumatori protejați nu ar trebui să intre în conflict cu mecanismele de solidaritate ale Uniunii.
- (11) Responsabilitatea pentru securitatea aprovizionării cu gaze ar trebui să fie împărțită între întreprinderile din sectorul gazelor naturale, statele membre, acționând prin intermediul autorităților lor competente și Comisie, în cadrul sferelor lor de competență respective. Această responsabilitate partajată necesită o foarte strânsă cooperare între aceste părți. Cu toate acestea, consumatorii care utilizează gaze pentru producerea de energie electrică sau în scopuri industriale pot avea la rândul lor un rol important în securitatea aprovizionării cu gaze, întrucât ei pot răspunde la o situație de criză adoptând măsuri axate pe cerere, precum contractele cu posibilitatea de întrerupere și schimbarea combustibilului, care au un impact imediat asupra echilibrului între cerere și ofertă.
- (12) În conformitate cu Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁵, autoritățile competente ar trebui să colaboreze strâns cu alte autorități naționale relevante, în special cu autoritățile naționale de reglementare, atunci când efectuează sarcinile prevăzute în prezentul regulament.
- (13) Standardul în materie de infrastructură ar trebui să oblige statele membre să mențină un nivel minim de infrastructură, astfel încât să asigure un grad de redundanță în sistem în cazul unei perturbări a infrastructurii unice principale. Întrucât o analiză pe baza indicatorului N-1 constituie o abordare bazată exclusiv pe capacitate, rezultatele acestei analize ar trebui completate cu o analiză detaliată care să reflecte și fluxurile de gaze.
- (14) Regulamentul (UE) nr. 994/2010 impune operatorilor de sisteme de transport să asigure o capacitate bidirecțională permanentă la toate interconectările transfrontaliere, cu excepția cazului în care s-a acordat o derogare de la această obligație. Obiectivul său este de a garanta că posibilele beneficii ale capacității bidirecționale permanente sunt întotdeauna luate în calcul atunci când este planificată o nouă interconectare. Cu toate acestea, capacitatea bidirecțională poate fi folosită pentru aprovizionarea cu gaze atât a statelor membre învecinate, cât și a altor state aflate de-a lungul coridorului de aprovizionare cu gaze. Astfel, beneficiile pe care le poate avea asigurarea unei capacități bidirecționale permanente pentru securitatea aprovizionării trebuie examinate dintr-o perspectivă mai largă, în spiritul solidarității și al unei cooperări consolidate. Prin urmare, atunci când se analizează oportunitatea implementării unei capacități bidirecționale, ar trebui să se efectueze o analiză costuri-beneficii care să țină cont de întregul coridor de transport. În consecință, autoritățile competente ar trebui să fie obligate să reexamineze derogările acordate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 994/2010 pe baza rezultatelor evaluărilor regionale ale riscurilor.
- (15) Directiva 2008/114/CE a Consiliului¹⁶ stabilește un proces menit să consolideze securitatea infrastructurilor critice europene desemnate, inclusiv a anumitor

¹⁵ Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE (JO L 211, 14.8.2009, p. 94).

¹⁶ Directiva 2008/114/CE a Consiliului din 8 decembrie 2008 privind identificarea și desemnarea infrastructurilor critice europene și evaluarea necesității de îmbunătățire a protecției acestora (JO L 345, 23.12.2008, p. 75).

infrastructuri de gaze, în Uniune. Directiva 2008/114/CE contribuie, împreună cu prezentul regulament, la elaborarea unei abordări globale a securității energetice a Uniunii.

- (16) Regulamentul stabilește standarde de securitate a aprovizionării suficient de armonizate și care acoperă cel puțin situația din ianuarie 2009, când a fost întreruptă aprovizionarea cu gaze din Rusia. Aceste standarde țin cont de diferențele dintre statele membre, de obligațiile de serviciu public și de măsurile de protecție a consumatorilor, astfel cum sunt menționate la articolul 3 din Directiva 2009/73/CE. Standardele privind securitatea aprovizionării ar trebui să fie stabile, astfel încât să ofere certitudinea juridică necesară, ar trebui să fie definite cu claritate și nu ar trebui să impună întreprinderilor din sectorul gazelor naturale sarcini nejustificate și disproporționate. De asemenea, ele ar trebui să garanteze egalitatea de acces la consumatorii naționali pentru întreprinderile din sectorul gazelor naturale din Uniune.
- (17) O abordare regională pentru evaluarea riscurilor, precum și pentru definirea și adoptarea unor măsuri de prevenire și de atenuare permite coordonarea eforturilor, aducând beneficii semnificative din punctul de vedere al eficacității măsurilor și al optimizării resurselor. Acest lucru este valabil în special în cazul măsurilor concepute pentru a garanta continuitatea aprovizionării, în condiții extrem de dificile, a consumatorilor protejați, precum și în cazul măsurilor menite să atenueze impactul unei situații de urgență. O evaluare a riscurilor corelate la nivel regional mai completă și mai precisă va permite statelor membre să fie mai bine pregătite pentru o eventuală situație de criză. În plus, în caz de urgență, o abordare coordonată și convenită în prealabil cu privire la securitatea aprovizionării asigură un răspuns coerent și reduce riscul efectelor de propagare negative pe care le-ar putea avea măsurile pur naționale în statele membre învecinate.
- (18) Regiunile sunt definite, pe cât posibil, pe baza structurilor de cooperare regională existente instituite de statele membre și de Comisie, în special grupurile regionale înființate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 347/2013 privind liniile directoare pentru infrastructurile energetice transeuropene¹⁷ (Regulamentul TEN-E). Cu toate acestea, deoarece prezentul regulament și Regulamentul TEN-E au obiective diferite, respectivele grupuri regionale pot varia în ceea ce privește dimensiunea și structura.
- (19) Prin urmare, în sensul prezentului regulament, următoarele criterii ar trebui luate în considerare în momentul definirii grupurilor regionale: modelele de aprovizionare, interconectările existente și planificate și capacitatea de interconectare între statele membre, dezvoltarea și maturitatea pieței, structurile de cooperare regională existente și numărul de state membre dintr-o regiune, care ar trebui să fie limitat, pentru a garanta că dimensiunea grupului rămâne ușor de gestionat.
- (20) Pentru a face posibilă cooperarea regională, statele membre ar trebui să instituie un mecanism de cooperare în cadrul fiecărei regiuni. Mecanismul sau mecanismele în cauză ar trebui să fie elaborate cu suficient de mult timp înainte pentru a permite efectuarea evaluării riscurilor și elaborarea unor planuri semnificative la nivel regional. Statele membre sunt libere să convină asupra unui mecanism de cooperare care corespunde cel mai bine nevoilor unei anumite regiuni. Comisia ar trebui să aibă

¹⁷

Regulamentul (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind liniile directoare pentru infrastructurile energetice transeuropene, de abrogare a Deciziei nr. 1364/2006/CE și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 713/2009, (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009 (JO L 115, 25.4.2013, p. 39).

un rol de facilitare în procesul general și să împărtășească cele mai bune practici pentru organizarea cooperării regionale, precum rotația rolului de coordonare în regiune pentru pregătirea diferitelor documente sau crearea unor organisme specifice. În absența unui acord cu privire la mecanismul de cooperare, Comisia poate propune un mecanism de cooperare adecvat pentru o anumită regiune.

- (21) Atunci când efectuează o evaluare globală a riscurilor care trebuie pregătită la nivel regional, autoritățile competente ar trebui să evalueze riscurile naturale, tehnologice, comerciale, financiare, sociale, politice și riscurile legate de piață, precum și orice alte riscuri relevante, inclusiv, dacă este cazul, întreruperea livrărilor provenind de la principalul furnizor. Toate riscurile ar trebui să fie abordate prin măsuri eficace, proporționale și nediscriminatorii, care urmează a fi definite în planul de acțiune preventiv și în planul de urgență. Rezultatele evaluărilor riscurilor ar trebui să contribuie, de asemenea, la toate evaluările riscurilor prevăzute la articolul 6 din Decizia nr. 1313/2013/UE¹⁸.
- (22) Pentru a contribui la evaluările riscurilor, Rețeaua europeană a operatorilor de sisteme de transport de gaz („ENTSO pentru gaz”), în consultare cu Grupul de coordonare pentru gaz și cu Rețeaua europeană a operatorilor de sisteme de transport de energie electrică (ENTSO-E), ar trebui să efectueze, la nivelul Uniunii, simulări asemănătoare cu testul de rezistență efectuat în 2014.
- (23) Pentru a garanta o pregătire optimă și pentru a evita astfel o întrerupere a aprovizionării sau, în cazul în care aceasta s-ar produce, pentru a-i atenua efectele, autoritățile competente dintr-o anumită regiune trebuie să întocmească planuri de acțiune preventive și planuri de urgență, în urma consultării părților interesate. Planurile regionale ar trebui să țină cont de caracteristicile specifice ale fiecărui stat membru. De asemenea, ele ar trebui să definească în mod clar rolurile și responsabilitățile întreprinderilor din sectorul gazelor naturale și ale autorităților competente. Măsurile naționale care urmează să fie elaborate ar trebui să țină seama pe deplin de măsurile regionale stabilite în planul de acțiune preventiv și în planul de urgență. Ele ar trebui să fie concepute astfel încât să abordeze riscurile naționale într-un mod care să profite pe deplin de oportunitățile oferite de cooperarea regională. Planurile ar trebui să aibă un caracter tehnic și operațional, rolul lor fiind acela de a contribui la prevenirea apariției sau agravării unei situații de urgență și de a atenua efectele acesteia. Planurile ar trebui să țină cont de securitatea sistemelor de energie electrică și să fie consecvente cu instrumentele de planificare strategică și de raportare ale uniunii energetice.
- (24) Prin urmare, rolurile și responsabilitățile tuturor întreprinderilor din sectorul gazelor naturale și ale autorităților competente ar trebui să fie definite cu precizie, pentru a menține buna funcționare a pieței interne a gazelor, în special în situații de întrerupere a aprovizionării și de criză. Rolurile și responsabilitățile respective ar trebui stabilite în așa fel încât să garanteze respectarea unei abordări pe trei niveluri, care ar implica în primul rând industria și întreprinderile relevante din sectorul gazelor naturale, apoi statele membre la nivel național sau regional și, în ultimă instanță, Uniunea. Prezentul regulament ar trebui să permită întreprinderilor din sectorul gazelor naturale și consumatorilor să se bazeze pe mecanismele pieței pentru cât mai mult timp posibil atunci când sunt confrunțați cu întreruperi. Cu toate acestea, el ar trebui să prevadă, de

¹⁸

Decizia nr. 1313/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 decembrie 2013 privind un mecanism de protecție civilă al Uniunii (JO L 347, 20.12.2013, p. 24).

asemenea, mecanisme care să fie utilizate atunci când piețele nu mai sunt capabile să facă față singure în mod adecvat unei întreruperi a aprovizionării cu gaze.

- (25) În eventualitatea unei crize de aprovizionare, operatorii de pe piață ar trebui să aibă ocazia de a aborda această situație prin măsuri bazate pe piață. În cazul în care măsurile legate de piață au fost epuizate și continuă să fie insuficiente, statele membre și autoritățile lor competente ar trebui să ia măsuri pentru a elimina sau a atenua efectele crizei de aprovizionare.
- (26) Atunci când statele membre intenționează să introducă măsuri nebazate pe piață, astfel de măsuri ar trebui să fie însoțite de o descriere a impactului lor economic. În acest mod, consumatorii vor dispune de informațiile de care au nevoie cu privire la costurile măsurilor respective și se va garanta transparența măsurilor, în special în ceea ce privește ponderea lor în prețul gazului.
- (27) În martie 2015, Consiliul European a cerut evaluarea opțiunilor pentru stabilirea unor mecanisme voluntare de agregare a cererii, în deplină conformitate cu normele Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) și cu normele Uniunii în materie de concurență. Acest lucru ar permite statelor membre și întreprinderilor din sectorul gazelor naturale să analizeze potențialele beneficii ale achiziționării colective de gaze naturale, ca o modalitate de abordare a situațiilor de deficit de aprovizionare în conformitate cu normele respective.
- (28) Măsurile axate pe cerere, precum schimbarea combustibilului sau reducerea aprovizionării cu gaze a marilor consumatori industriali într-un mod eficient din punct de vedere economic, pot juca un rol important în garantarea securității energetice dacă ele pot fi aplicate rapid și pot reduce cererea în mod semnificativ, ca răspuns la o întrerupere a aprovizionării. Ar trebui depuse mai multe eforturi pentru promovarea utilizării eficiente a energiei, îndeosebi atunci când se impun măsuri axate pe cerere. Trebuie să fie luat în considerare impactul asupra mediului al oricărei măsuri axate pe cerere și pe ofertă, optându-se de preferință, cât mai mult posibil, pentru utilizarea măsurilor cu cel mai scăzut impact asupra mediului. În același timp, trebuie luate în considerare aspectele legate de securitatea aprovizionării și de competitivitate.
- (29) La elaborarea și la punerea în aplicare a planului de acțiune preventiv și a planului de urgență, autoritățile competente ar trebui să țină cont, în orice moment, de siguranța funcționării rețelei de gaze la nivel național și regional. Ele trebuie să abordeze și să stabilească, în planurile respective, constrângerile de ordin tehnic care afectează funcționarea rețelei, inclusiv orice motive tehnice și de siguranță în favoarea reducerii fluxurilor în caz de urgență.
- (30) În anumite regiuni ale Uniunii, gazele furnizate au putere calorică mică. Datorită acestor caracteristici, ele nu pot fi utilizate cu aparatura care necesită gaze cu putere calorică mare. Totuși, este posibil să se utilizeze gaze cu putere calorică mare cu aparatura proiectată pentru gaze cu putere calorică mică, cu condiția transformării acestora în gaze cu putere calorică mică, de exemplu, prin adăugarea de azot. Caracteristicile specifice ale gazelor cu putere calorică mică ar trebui să fie examinate la nivel național și regional și ar trebui să fie luate în considerare la evaluarea riscurilor și în cadrul planurilor de acțiune preventive și al planurilor de urgență.
- (31) Este necesar să se asigure predictibilitatea acțiunilor care trebuie luate în caz de urgență, astfel încât toți participanții la piață să aibă suficient timp de reacție și să se poată pregăti pentru acest tip de situații. Ca regulă generală, autoritățile competente ar trebui, prin urmare, să acționeze în conformitate cu planul lor de urgență. În situații

excepționale justificate în mod corespunzător, acestea ar trebui să fie autorizate să ia măsuri care se abat de la planurile respective. Este important, de asemenea, ca situațiile de urgență să fie anunțate într-un mod mai transparent și mai predictibil. Informațiile referitoare la poziția de echilibrare a rețelei (starea generală a rețelei de transport), al cărei cadru este stabilit în Regulamentul (UE) nr. 312/2014 al Comisiei¹⁹, pot juca un rol important în acest sens. Aceste informații ar trebui să fie puse la dispoziția autorităților competente și a autorităților naționale de reglementare, în timp real, atunci când acestea din urmă nu sunt autoritatea competentă.

- (32) Planurile de acțiune preventive și planurile de urgență ar trebui să fie actualizate periodic și publicate. Acestea ar trebui să facă obiectul unei evaluări *inter pares*. Procesul de evaluare *inter pares* permite o identificare timpurie a inconsecvențelor și a măsurilor care ar putea pune în pericol securitatea aprovizionării statelor membre și garantează, astfel, coerența de ansamblu a planurilor din diferite regiuni. El permite, de asemenea, statelor membre să facă schimb de bune practici.
- (33) Pentru a garanta că planurile de urgență sunt întotdeauna actualizate și eficace, statele membre ar trebui să efectueze teste între actualizările planurilor, simulând scenarii cu impact ridicat și mediu și reacții în timp real. Autoritățile competente ar trebui să prezinte rezultatele testelor Grupului de coordonare pentru gaz.
- (34) Sunt necesare modele globale obligatorii, care să includă toate riscurile ce trebuie luate în considerare în evaluarea riscurilor și toate componentele planurilor de acțiune preventive și ale planurilor de urgență, pentru a facilita evaluarea riscurilor și pregătirea planurilor, precum și evaluarea lor *inter pares* și de către Comisie.
- (35) Pentru a facilita comunicarea între statele membre și Comisie, evaluările riscurilor, planurile de acțiune preventive, planurile de urgență și toate celelalte documente și schimburi de informații prevăzute de prezentul regulament trebuie notificate prin intermediul unui sistem electronic de notificare standard.
- (36) Astfel cum a demonstrat testul de rezistență din octombrie 2014, este nevoie de solidaritate pentru a garanta securitatea aprovizionării în întreaga Uniune și pentru a menține costurile generale la un nivel minim. În cazul în care se declară o situație de urgență într-un stat membru, ar trebui aplicată o abordare în două etape pentru consolidarea solidarității. În primul rând, toate statele membre care au introdus un standard mai ridicat în materie de aprovizionare ar trebui să îl reducă la valorile implicite, pentru ca piața gazelor să fie mai lichidă. În al doilea rând, dacă prima etapă nu asigură aprovizionarea necesară, statele membre învecinate, chiar dacă nu se află într-o situație de urgență, ar trebui să activeze măsuri suplimentare pentru a asigura aprovizionarea consumatorilor casnici, a serviciilor sociale esențiale și a instalațiilor de termoficare din statul membru care se confruntă cu situația de urgență. Statele membre ar trebui să identifice și să descrie detaliile acestor măsuri de solidaritate în propriile planuri de urgență, pentru a asigura o compensație onestă și echitabilă pentru întreprinderile din sectorul gazelor naturale.
- (37) De asemenea, atunci când este necesar, solidaritatea europeană ar trebui să ia forma unei asistențe în materie de protecție civilă furnizate de Uniune și de statele membre ale acesteia. Această asistență ar trebui să fie facilitată și coordonată prin mecanismul de protecție civilă al Uniunii instituit prin Decizia nr. 1313/2013/UE a Parlamentului

¹⁹

Regulamentul (UE) nr. 312/2014 al Comisiei din 26 martie 2014 de stabilire a unui cod de rețea privind echilibrarea rețelelor de transport de gaz (JO L 91, 27.3.2014, p. 15).

European și a Consiliului²⁰, menit să consolideze cooperarea dintre Uniune și statele sale membre și să faciliteze coordonarea în domeniul protecției civile, în vederea îmbunătățirii eficacității sistemelor de prevenire, de pregătire și de reacție în caz de dezastre naturale și provocate de om.

- (38) Accesul la informațiile relevante este esențial pentru evaluarea securității aprovizionării unui stat membru sau a unei regiuni a Uniunii. În special, este necesar ca statele membre și Comisia să aibă acces în mod regulat la informațiile întreprinderilor din sectorul gazelor naturale privind principalii parametri ai aprovizionării cu gaze, care constituie elemente esențiale pentru elaborarea politicilor de securitate a aprovizionării. În cazuri justificate în mod corespunzător, indiferent dacă a fost declarată sau nu o situație de urgență, ar trebui să fie posibil, de asemenea, accesul la informațiile suplimentare necesare pentru evaluarea situației globale a aprovizionării cu gaze. Aceste informații suplimentare ar fi, de regulă, informații referitoare la livrările de gaz, fără legătură cu prețurile, cum ar fi, de exemplu, volumele minime și maxime de gaz, punctele de livrare sau marjele de aprovizionare. Ele ar putea fi solicitate, de exemplu, în cazul în care modelele de aprovizionare cu gaze ale unuia sau mai multor cumpărători dintr-un stat membru ar suferi modificări care nu ar fi de așteptat dacă piețele ar funcționa în mod normal și care ar putea afecta aprovizionarea cu gaze a Uniunii sau a unei părți a acesteia.
- (39) În martie 2015, Consiliul European a concluzionat că contractele de furnizare a gazelor încheiate cu furnizori din țări terțe ar trebui să fie mai transparente și compatibile cu dispozițiile Uniunii în materie de securitate energetică. În acest context, un mecanism eficient și orientat pentru accesul statelor membre la contractele esențiale de furnizare a gazelor ar trebui să garanteze o evaluare completă a riscurilor relevante care pot duce la o întrerupere a aprovizionării sau care pot afecta măsurile de atenuare necesare în cazul apariției unei situații de criză. În cadrul acestui mecanism, anumite contracte esențiale de furnizare a gazelor ar trebui notificate în mod automat statelor membre, imediat după încheierea lor. Cu toate acestea, orice obligație de notificare automată a unui contract trebuie să fie proporțională. Aplicarea acestei obligații în cazul contractelor încheiate între un furnizor și un cumpărător care acoperă 40 % din piața națională reprezintă un echilibru just în ceea ce privește eficiența administrativă și stabilește obligații clare pentru participanții pe piață. Aceasta nu înseamnă că celelalte contracte de furnizare a gazelor nu sunt relevante pentru securitatea aprovizionării. În consecință, statele membre ar trebui să aibă dreptul de a solicita alte contracte care ar putea afecta în mod negativ securitatea aprovizionării unui stat membru sau a unei regiuni sau a Uniunii în ansamblul său. Comisia ar trebui să beneficieze de aceleași condiții de acces la contractele de furnizare a gazelor ca și statele membre, având în vedere rolul său în evaluarea consecvenței și a eficacității planurilor de acțiune preventive și ale planurilor de urgență în fața riscurilor legate de securitatea aprovizionării la nivel național, regional și la nivelul UE. Comisia poate solicita statelor membre să modifice planurile pentru a ține cont de informațiile obținute din contracte. Ar trebui garantată confidențialitatea datelor sensibile din punct de vedere comercial. Accesul sporit al Comisiei la informațiile privind contractele comerciale nu ar trebui să afecteze eforturile sale continue de monitorizare a pieței gazelor, iar Comisia ar trebui să intervină în cazul identificării unor încălcări ale dreptului Uniunii. Dispozițiile prezentului regulament nu ar trebui să aducă atingere

²⁰

Decizia nr. 1313/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 decembrie 2013 privind un mecanism de protecție civilă al Uniunii (JO L 347, 20.12.2013, p. 24).

dreptului Comisiei de a iniția proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, în conformitate cu articolul 258 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și de a aplica normele în materie de concurență, inclusiv în ceea ce privește ajutoarele de stat.

- (40) Grupul de coordonare pentru gaz ar trebui să consilieze Comisia pentru a facilita coordonarea măsurilor de securitate a aprovizionării în cazul unei situații de urgență la nivelul Uniunii. De asemenea, el ar trebui să monitorizeze caracterul adecvat și corespunzător al măsurilor care trebuie luate în temeiul prezentului regulament, inclusiv coerența dintre planurile de acțiune preventive și planurile de urgență elaborate de diferitele regiuni și evaluate *inter pares*.
- (41) Unul dintre obiectivele Uniunii este acela de a consolida Comunitatea Energiei, pentru a asigura punerea în aplicare efectivă a acquis-ului Uniunii în domeniul energiei, pentru a provoca reforme pe piața energiei, precum și pentru a stimula investițiile în sectorul energetic prin intermediul unei mai bune integrări a piețelor energetice ale Uniunii și ale Comunității Energiei. Acest lucru implică, de asemenea, introducerea unui sistem de gestionare comună a crizelor, propunând planuri de acțiune preventive și planuri de urgență la nivel regional care să includă părțile contractante la Comunitatea Energiei. În plus, Comunicarea Comisiei privind reziliența pe termen scurt a sistemului gazier european din octombrie 2014 semnalează necesitatea de a aplica normele pieței interne a energiei în cazul fluxurilor energetice dintre statele membre ale Uniunii și părțile contractante la Comunitatea Energiei. În această privință, pentru a asigura o gestionare eficientă a crizelor la frontierele dintre statele membre ale Uniunii și părțile contractante, în urma adoptării unui act comun ar trebui să fie luate măsurile necesare, astfel încât să se poată stabili o cooperare specifică cu oricare dintre părțile contractante la Comunitatea Energiei în momentul în care dispozițiile reciproce necesare au fost puse în aplicare în mod corespunzător.
- (42) Deoarece aprovizionarea cu gaze din țări terțe reprezintă un element central al securității aprovizionării cu gaze a Uniunii, Comisia ar trebui să coordoneze acțiunea în legătură cu țările terțe, să coopereze cu țările producătoare și cu cele de tranzit pentru instituirea unor mecanisme pentru gestionarea situațiilor de criză și să garanteze un flux stabil de gaze la nivelul Uniunii. Comisia ar trebui să aibă dreptul de a desfășura un grup operativ pentru a monitoriza fluxurile de gaze în Uniune în situațiile de criză, în consultare cu țările terțe implicate, și pe acela de a-și asuma un rol de mediere și facilitare, în cazul în care intervine o criză din cauza unor dificultăți existente într-o țară terță.
- (43) În cazul în care există informații fiabile legate de o situație din afara Uniunii care amenință securitatea aprovizionării unuia sau mai multor state membre și care ar putea declanșa un mecanism de alertă timpurie implicând Uniunea și o țară terță, Comisia ar trebui să informeze de îndată Grupul de coordonare pentru gaz, iar Uniunea ar trebui să adopte măsurile necesare pentru a încerca să contracareze situația.
- (44) Acționând pe cont propriu, statele membre nu pot realiza într-o măsură suficientă obiectivul prezentului regulament, și anume acela de a garanta o aprovizionare sigură cu gaze în interiorul Uniunii. Având în vedere amploarea sau efectele acțiunii necesare, acest obiectiv poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii. În consecință, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului menționat.

- (45) Pentru a permite o reacție rapidă a Uniunii la circumstanțele în schimbare în ceea ce privește securitatea aprovizionării cu gaze, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea regiunilor și a modelelor referitoare la evaluarea riscurilor și la planuri. Este deosebit de important ca, în timpul desfășurării lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ea ar trebui să se asigure că documentele relevante se transmit simultan Parlamentului European și Consiliului, în timp util și în mod adecvat.
- (46) Regulamentul (UE) nr. 994/2010 ar trebui abrogat. Pentru a evita lacunele, planurile de acțiune preventive și planurile de urgență elaborate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 994/2010 ar trebui să rămână în vigoare până la data adoptării inițiale a noilor planuri de acțiune preventive și a noilor planuri de urgență elaborate în temeiul prezentului regulament,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament stabilește dispoziții care vizează garantarea securității aprovizionării cu gaze prin asigurarea funcționării corecte și continue a pieței interne a gazelor naturale („gaze”), permițând aplicarea unor măsuri excepționale atunci când piața nu mai este în măsură să furnizeze cantitățile necesare de gaze și stabilind o definiție și o atribuire clară a responsabilităților între întreprinderile din sectorul gazelor, statele membre și Uniune, atât în termeni de acțiune preventivă, cât și în ceea ce privește reacția la întreruperile efective ale aprovizionării. Prezentul regulament pune la dispoziție, de asemenea, mecanisme transparente, în spiritul solidarității, pentru coordonarea planificării de măsuri și de reacții în cazul unei situații de urgență la nivelul statelor membre, al regiunilor și al Uniunii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică definițiile prevăzute la articolul 2 din Directiva 2009/73/CE²¹ și la articolul 2 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009 al Parlamentului European și al Consiliului²².

Se aplică, de asemenea, următoarele definiții:

- (1) „consumator protejat” înseamnă un consumator casnic racordat la o rețea de distribuție a gazelor; în plus, în cazul în care statul membru în cauză decide astfel, această definiție mai poate cuprinde una sau mai multe dintre entitățile următoare:
 - (a) o întreprindere mică sau mijlocie, cu condiția ca ea să fie racordată la o rețea de distribuție a gazelor, sau un serviciu social esențial, cu condiția

²¹ Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE (JO L 211, 14.8.2009, p. 94).

²² Regulamentul (CE) nr. 715/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețelele pentru transportul gazelor naturale și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1775/2005 (JO L 211, 14.8.2009, p. 36).

ca el să fie racordat la o rețea de distribuție sau de transport de gaze și ca aceste întreprinderi sau servicii să nu reprezinte împreună mai mult de 20 % din consumul final total anual de gaze din statul membru respectiv;

- (b) o instalație de termoficare, în măsura în care ea furnizează energie consumatorilor casnici sau întreprinderilor sau serviciilor menționate la litera (a), cu condiția ca această instalație să nu poată funcționa cu alți combustibili și să fie conectată la o rețea de distribuție sau de transport de gaze;
- (2) „serviciu social esențial” înseamnă un serviciu de asistență medicală, de urgență sau de securitate;
- (3) „autoritate națională de reglementare” înseamnă o autoritate națională de reglementare desemnată în conformitate cu articolul 39 alineatul (1) din Directiva 2009/73/CE.

Articolul 3

Responsabilitatea pentru securitatea aprovizionării cu gaze

1. Securitatea aprovizionării cu gaze este o responsabilitate partajată care revine întreprinderilor din sectorul gazelor naturale, statelor membre, îndeosebi prin intermediul autorităților lor competente, și Comisiei, corespunzător domeniilor fiecăror de activitate și competență.
2. Fiecare stat membru desemnează o autoritate guvernamentală națională sau o autoritate națională de reglementare ca autoritate competentă care să asigure punerea în aplicare a măsurilor prevăzute în prezentul regulament. Autoritățile competente cooperează între ele în ceea ce privește punerea în aplicare a prezentului regulament. Statele membre pot autoriza autoritatea competentă să delege altor organisme sarcini specifice prevăzute în prezentul regulament. Sarcinile delegate sunt îndeplinite sub supravegherea autorității competente și sunt specificate în planurile menționate la articolul 7. Declararea unuia dintre nivelurile de criză menționate la articolul 10 alineatul (1) poate fi delegată numai unei autorități publice.
3. Fiecare stat membru notifică de îndată Comisiei denumirea autorității competente și orice modificări aferente. Fiecare stat membru face publică denumirea autorității competente.
4. La punerea în aplicare a măsurilor prevăzute prin prezentul regulament, autoritatea competentă stabilește rolurile și responsabilitățile diferiților actori implicați, în așa fel încât să garanteze respectarea unei abordări pe trei niveluri, care implică în primul rând industria și întreprinderile relevante din sectorul gazelor naturale, apoi statele membre la nivel național sau regional și, în ultimă instanță, Uniunea.
5. Dacă este cazul, Comisia coordonează acțiunile autorităților competente la nivel regional și la nivelul Uniunii, prevăzute de prezentul regulament, printre altele prin intermediul Grupului de coordonare pentru gaz menționat la articolul 14 sau al grupului de gestionare a crizei menționat la articolul 11 alineatul (4), în special în cazul unei urgențe la nivel regional sau la nivelul Uniunii, conform definiției de la articolul 11 alineatul (1).
6. Măsurile de asigurare a securității aprovizionării conținute în planurile de acțiune preventive și în planurile de urgență sunt clar definite, transparente, proporționale,

nediscriminatorii și verificabile, nu denaturează în mod nejustificat concurența și funcționarea eficace a pieței interne a gazelor și nu pun în pericol securitatea aprovizionării cu gaze a celorlalte state membre sau a Uniunii în ansamblul său.

7. Componenta regiunilor în sensul cooperării regionale, astfel cum este prevăzută în prezentul regulament, se bazează pe următoarele criterii:
- (a) proximitatea geografică;
 - (b) interconectările existente și planificate și capacitatea de interconectare între statele membre, precum și modelele de aprovizionare;
 - (c) posibilitatea de a pune în comun resursele și de a echilibra riscurile pentru securitatea aprovizionării cu gaze în întreaga regiune;
 - (d) dezvoltarea și maturitatea pieței;
 - (e) un număr gestionabil de state membre în fiecare regiune;
 - (f) în măsura posibilului, structuri de cooperare regională existente.

Lista regiunilor și componența acestora figurează în anexa I.

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 18 pentru a modifica anexa I pe baza criteriilor stabilite la primul paragraf de la prezentul alineat, în cazul în care circumstanțele justifică necesitatea modificării unei regiuni.

Articolul 4

Standardul în materie de infrastructură

1. Fiecare stat membru sau, în cazul în care statul membru decide astfel, autoritatea competentă se asigură că se iau măsurile necesare pentru ca, în cazul perturbării infrastructurii unice principale de gaze, capacitatea tehnică a infrastructurii rămase, determinată în conformitate cu formula N-1 prevăzută la punctul 2 din anexa II, să aibă capacitatea, fără a aduce atingere alineatului (2) de la prezentul articol, de a satisface cererea totală de gaze a zonei calculată pentru o zi de cerere de gaze excepțional de mare, constatată statistic o dată la 20 de ani. Aceste măsuri nu aduc atingere responsabilității operatorilor de sisteme de a face investițiile corespunzătoare și nici obligațiilor operatorilor de sisteme de transport prevăzute în Directiva 2009/73/CE și în Regulamentul (CE) nr. 715/2009.
2. Obligația de a se asigura că infrastructura rămasă are capacitatea tehnică de a satisface cererea totală de gaze, menționată la alineatul (1), este considerată ca fiind respectată și în cazul în care autoritatea competentă demonstrează, în planul de acțiune preventiv, că o întrerupere a aprovizionării poate fi compensată în mod suficient și în timp util prin măsuri de piață adecvate axate pe cerere. În acest scop, se utilizează formula prevăzută la punctul 4 din anexa II.
3. Dacă este cazul, în conformitate cu evaluarea riscurilor menționată la articolul 6, autoritățile competente ale statelor membre învecinate pot conveni să îndeplinească în comun obligația prevăzută la alineatul 1 de la prezentul articol. În acest caz, autoritățile competente prezintă, în planul de acțiune preventiv, calculul formulei N-1, împreună cu o explicație a modului în care acordurile încheiate îndeplinesc această obligație. Se aplică punctul 5 din anexa II.

4. Operatorii de sisteme de transport asigură o capacitate fizică permanentă pentru transportul gazelor în ambele direcții („capacitate bidirecțională”) la toate interconectările dintre statele membre, mai puțin în cazul:
- (a) conductelor de legătură către instalațiile de producție, instalațiile GNL și către rețele de distribuție; sau
 - (b) în cazul în care a fost acordată o derogare de la această obligație.
- În ceea ce privește procedura pentru a asigura sau a îmbunătăți capacitatea bidirecțională permanentă la o interconectare sau pentru a obține sau a prelungi o derogare de la această obligație, se aplică anexa III.
5. Autoritățile naționale de reglementare iau în considerare costurile angajate în mod eficient în vederea respectării obligației prevăzute la alineatul (1) și costurile asigurării unei capacități bidirecționale permanente, astfel încât să fie acordate stimulentele adecvate la stabilirea sau aprobarea, în mod transparent și detaliat, a tarifelor sau a metodologiilor acestora în conformitate cu articolul 41 alineatul (8) din Directiva 2009/73/CE și cu articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009.
6. În cazul în care o investiție pentru asigurarea sau consolidarea capacității bidirecționale permanente nu este cerută de piață și în care investiția în cauză generează costuri în mai multe state membre sau într-un singur stat membru în beneficiul unui alt stat membru, autoritățile naționale de reglementare ale tuturor statelor implicate decid împreună modalitatea de alocare a costurilor înainte de a se lua orice decizie privind investițiile. La alocarea costurilor se ține cont în special de proporția beneficiilor cu care investițiile în infrastructură contribuie la creșterea securității aprovizionării în statele membre vizate, precum și de investițiile deja efectuate în infrastructura în cauză.
7. Autoritatea competentă se asigură că orice infrastructură nouă de transport contribuie la securitatea aprovizionării prin dezvoltarea unei rețele bine conectate, inclusiv, dacă este cazul, prin intermediul unui număr suficient de puncte de intrare și de ieșire transfrontaliere, în funcție de cererea pieței și de riscurile identificate. Autoritățile competente examinează, în cadrul evaluării riscurilor, dacă există congestii interne și dacă infrastructurile și capacitatea națională de intrare, în special rețelele de transport, au capacitatea de a adapta fluxurile de gaze naționale și transfrontaliere în cazul unui scenariu care implică perturbarea infrastructurii unice principale de gaze la nivel național și a infrastructurii unice principale de gaze de interes comun pentru regiune identificate în evaluarea riscurilor.
8. Prin derogare, Luxemburg, Slovenia și Suedia nu fac obiectul obligației prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol, dar depun eforturi pentru a o îndeplini, garantând totodată aprovizionarea cu gaze pentru consumatorii protejați în conformitate cu articolul 5. Derogarea se aplică atât timp cât:
- (a) în cazul Luxemburgului: această țară are cel puțin două interconectări cu alte state membre, cel puțin două surse de aprovizionare diferite și nu are instalații de stocare a gazelor pe teritoriul său;
 - (b) în cazul Sloveniei: această țară are cel puțin două interconectări cu alte state membre, cel puțin două surse de aprovizionare diferite și nu are instalații de stocare a gazelor sau instalații GNL pe teritoriul său;

- (c) în cazul Suediei: această țară nu are tranzit de gaze către alte state membre pe teritoriul său, are un consum intern brut anual de gaze mai mic de 2 Mtep și gazele reprezintă mai puțin de 5 % din consumul total de energie primară.

Luxemburg, Slovenia și Suedia asigură într-un mod transparent, detaliat și nediscriminatoriu testarea periodică a pieței în ceea ce privește investițiile în infrastructură și dau publicității rezultatele testelor respective. Aceste state membre informează Comisia în legătură cu orice schimbare a condițiilor stabilite la paragraful respectiv. Derogarea prevăzută la primul paragraf nu se mai aplică în cazul în care cel puțin una dintre condițiile respective nu mai este îndeplinită.

Până la 3 decembrie 2018, Luxemburg, Slovenia și Suedia transmit Comisiei un raport în care descriu situația în raport cu condițiile stabilite la paragraful respectiv și perspectivele privind respectarea obligației de la alineatul (1), luând în considerare impactul economic al îndeplinirii standardului în materie de infrastructură, rezultatele testării pieței de gaz, precum și dezvoltarea pieței de gaze și proiectele de infrastructură din sectorul gazelor din regiune. Pe baza raportului și în cazul în care sunt îndeplinite în continuare condițiile prevăzute la primul paragraf, Comisia poate decide aplicarea în continuare a derogării timp de încă patru ani. În cazul unei decizii pozitive, procedura prevăzută de prezentul paragraf se repetă după patru ani.

Articolul 5

Standardul în materie de aprovizionare

1. Autoritatea competentă solicită anumitor întreprinderi din sectorul gazelor naturale pe care le identifică să ia măsurile care vizează asigurarea aprovizionării cu gaze a consumatorilor protejați din statul membru în fiecare dintre următoarele cazuri:
 - (a) temperaturi extreme pentru o perioadă de vârf de 7 zile, constatate statistic o dată la 20 de ani;
 - (b) orice perioadă de cel puțin 30 de zile în care cererea de gaze este excepțional de mare, constatată statistic o dată la 20 de ani;
 - (c) o perioadă de cel puțin 30 de zile în cazul perturbării infrastructurii unice principale de gaze în condiții de iarnă normale.

Cel târziu la 31 martie 2017, statele membre informează Comisia cu privire la definiția consumatorilor protejați, la volumele de consum anual de gaze ale consumatorilor protejați și la procentul pe care aceștia îl reprezintă în consumul final total anual de gaze din statul membru respectiv. În cazul în care un stat membru include în propria definiție a consumatorilor protejați categoriile menționate la litera (a) sau (b) de la articolul 2 alineatul (1), el precizează, în notificarea către Comisie, volumele de consum de gaz corespunzătoare consumatorilor aparținând acestor categorii și procentul pe care îl reprezintă fiecare dintre aceste grupuri de consumatori în ceea ce privește consumul final anual de gaz.

Autoritatea competentă identifică întreprinderile din sectorul gazelor naturale menționate la primul paragraf și le specifică în planul de acțiune preventiv. Orice nouă măsură avută în vedere pentru a garanta îndeplinirea standardului în materie de aprovizionare este în conformitate cu procedura stabilită la articolul 8 alineatul (4).

Statele membre pot respecta obligația prevăzută la primul paragraf prin înlocuirea gazului cu o altă sursă de energie, în măsura în care se asigură același nivel de protecție.

2. Orice standard privind suplimentarea ofertei care depășește perioada de 30 de zile menționată la alineatul (1) literele (b) și (c) sau orice obligație suplimentară impusă din motive de securitate a aprovizionării cu gaze se bazează pe evaluarea riscurilor menționată la articolul 6, se reflectă în planul de acțiune preventiv și:
- (a) respectă articolul 3 alineatul (6);
 - (b) nu are un efect negativ asupra capacității altui stat membru de a asigura aprovizionarea consumatorilor protejați în conformitate cu prezentul articol într-o situație de urgență la nivel național, regional sau la nivelul Uniunii și
 - (c) respectă criteriile specificate la articolul 11 alineatul (5) într-o situație de urgență la nivel regional sau la nivelul Uniunii.
- Planul de acțiune preventiv include o justificare a conformității măsurilor menționate la primul paragraf cu condițiile prevăzute la paragraful respectiv. În plus, orice nouă măsură la care se face referire la primul paragraf este în conformitate cu procedura stabilită la articolul 8 alineatul (4).
3. Ulterior perioadelor stabilite de autoritatea competentă în conformitate cu alineatele (1) și (2) sau în condiții mai dificile decât cele prevăzute la alineatul (1), autoritatea competentă și întreprinderile din sectorul gazelor naturale depun eforturi pentru a menține, cât de mult posibil, aprovizionarea cu gaze, în special pentru consumatorii protejați.
4. Obligațiile impuse întreprinderilor din sectorul gazelor naturale pentru respectarea standardelor în materie de aprovizionare prevăzute la prezentul articol sunt nediscriminatorii și nu impun sarcini nejustificate întreprinderilor în cauză.
5. Întreprinderile din sectorul gazelor naturale pot îndeplini obligațiile care le revin în temeiul prezentului articol la nivel regional sau la nivelul Uniunii, după caz. Autoritățile competente nu impun respectarea standardelor stabilite la prezentul articol pe baza unor infrastructuri localizate în exclusivitate pe teritoriul lor.
6. Autoritățile competente se asigură că stabilirea condițiilor de aprovizionare a consumatorilor protejați nu aduce niciun prejudiciu bunei funcționări a pieței interne a energiei și că prețul acestei aprovizionări respectă valoarea de piață a gazelor furnizate.

Articolul 6 **Evaluarea riscurilor**

1. Autoritățile competente din fiecare regiune, astfel cum sunt enumerate în anexa I, efectuează în comun o evaluare la nivel regional a tuturor riscurilor care afectează securitatea aprovizionării cu gaze. Evaluarea ține cont de toate riscurile relevante, cum ar fi dezastrele naturale, riscurile tehnologice, comerciale, sociale, politice și alte riscuri. Evaluarea riscurilor se efectuează:
- (a) utilizând standardele menționate la articolele 4 și 5. Evaluarea riscurilor descrie calculul formulei N-1 la nivel național și include un calcul al formulei N-1 la nivel regional. Evaluarea riscurilor include, de asemenea, ipotezele utilizate, inclusiv cele utilizate pentru calculul formulei N-1 la nivel regional și datele necesare pentru acest calcul. Calculul formulei N-1 la nivel național este însoțit de o simulare a întreruperii infrastructurii unice principale utilizând un model hidraulic, precum și un calcul al formulei N-1 luând în considerare un nivel de gaz în instalațiile de stocare de 30 % și de 100 % din capacitatea totală;

- (b) luând în considerare toate circumstanțele naționale și regionale relevante, îndeosebi mărimea pieței, configurația rețelei, fluxurile reale, inclusiv fluxurile de ieșire ale statelor membre, posibilitatea fluxurilor fizice în ambele direcții, inclusiv potențiala necesitate de consolidare ulterioară a sistemului de transport, prezența capacităților de producție și de stocare și rolul gazului în cadrul mixului energetic, îndeosebi în ceea ce privește termoficarea, producerea de energie electrică și funcționarea consumatorilor industriali, precum și considerente legate de siguranță și de calitatea gazelor;
 - (c) elaborând mai multe scenarii de cerere de gaz excepțional de mare și de întrerupere a aprovizionării, luând în considerare antecedentele, probabilitatea, anotimpul, frecvența și durata acestor evenimente și evaluându-le consecințele probabile, cum ar fi:
 - (i) perturbarea infrastructurilor relevante pentru securitatea aprovizionării, în special a infrastructurilor de transport, a instalațiilor de stocare sau a terminalelor GNL, inclusiv a infrastructurii principale identificate pentru calculul formulei N-1 și
 - (ii) întreruperea aprovizionării provenind de la furnizori din țări terțe, precum și, dacă este cazul, riscurile geopolitice;
 - (d) identificând interacțiunea și corelarea riscurilor între statele membre din regiune și cu alte state membre, după caz, inclusiv, de exemplu, în ceea ce privește interconectările, aprovizionarea transfrontalieră, accesul transfrontalier la instalațiile de stocare și capacitatea bidirecțională;
 - (e) luând în calcul capacitatea maximă de interconectare a fiecărui punct de intrare și de ieșire de la frontieră, precum și diferitele niveluri de completare a stocurilor.
2. Autoritățile competente din fiecare regiune convin asupra unui mecanism de cooperare pentru a efectua evaluarea riscurilor în termenul prevăzut la alineatul 5 de la prezentul articol. Autoritățile competente informează Grupul de coordonare pentru gaz cu privire la mecanismul de cooperare convenit pentru efectuarea evaluării riscurilor, cu 18 luni înainte de termenul pentru adoptarea evaluării riscurilor și pentru actualizările evaluării riscurilor. Comisia poate avea un rol de facilitare la nivel global în pregătirea evaluării riscurilor, în special în ceea ce privește stabilirea mecanismului de cooperare. Dacă autoritățile competente dintr-o regiune nu sunt de acord cu privire la un mecanism de cooperare, Comisia poate propune un mecanism de cooperare pentru regiunea respectivă.
- În cadrul mecanismului de cooperare convenit, fiecare autoritate competentă comunică și actualizează, cu un an înainte de termenul pentru notificarea evaluării riscurilor, toate datele naționale necesare pentru pregătirea evaluării riscurilor, și în special pentru elaborarea diferitelor scenarii menționate la alineatul (1) litera (c).
3. Evaluarea riscurilor este pregătită în conformitate cu modelul din anexa IV. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 18 pentru a modifica aceste modele.
4. Întreprinderile din sectorul gazelor naturale, consumatorii industriali de gaze, organizațiile relevante reprezentând interesele consumatorilor casnici și industriali de gaze, precum și statele membre și autoritatea națională de reglementare, în cazul în care aceasta este diferită de autoritatea competentă, cooperează cu autoritățile

competente și furnizează la cerere toate informațiile necesare pentru evaluarea riscurilor.

5. Odată ce a fost acceptată de toate statele membre din regiune, evaluarea riscurilor este comunicată pentru prima dată Comisiei cel târziu la 1 septembrie 2018. Evaluarea riscurilor se actualizează la fiecare patru ani, exceptând cazul când situația impune o frecvență mai mare de actualizare. Evaluarea riscurilor ține cont de progresele înregistrate în derularea investițiilor necesare pentru a îndeplini standardul în materie de infrastructură definit la articolul 4 și de dificultățile specifice fiecărei țări, întâmpinate cu ocazia implementării de soluții alternative noi. Ea se bazează, de asemenea, pe experiența dobândită prin simularea planurilor de urgență, menționată la articolul 9 alineatul (2).
6. Până la 1 noiembrie 2017, ENTSO pentru gaz efectuează o simulare la nivelul Uniunii a scenariilor de întrerupere a aprovizionării și de perturbare a infrastructurilor. ENTSO pentru gaz definește aceste scenarii în consultare cu Grupul de coordonare pentru gaz. Autoritățile competente furnizează rețelei ENTSO pentru gaz datele necesare pentru simulări, cum ar fi valorile de vârf ale cererii, capacitatea de producție și măsurile axate pe cerere. Autoritățile competente țin cont de rezultatele simulărilor în momentul pregătirii evaluărilor riscurilor, a planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență. Simularea la nivelul Uniunii a scenariilor de întrerupere a aprovizionării și de perturbare a infrastructurilor se actualizează la fiecare patru ani, exceptând cazul când situația impune o frecvență mai mare de actualizare.

Articolul 7

Elaborarea unui plan de acțiune preventiv și a unui plan de urgență

1. Autoritățile competente ale statelor membre din fiecare regiune, astfel cum sunt enumerate în anexa I, în urma consultării întreprinderilor din sectorul gazelor naturale, a organizațiilor pertinente reprezentând interesele consumatorilor de gaze casnici și industriali, inclusiv a producătorilor de energie electrică, și a autorităților naționale de reglementare, în cazul în care acestea sunt diferite de autoritățile competente, stabilesc în comun:
 - (a) un plan de acțiune preventiv conținând măsurile care trebuie adoptate pentru a elimina sau a atenua riscurile identificate în regiune, inclusiv riscurile de dimensiune pur națională, în conformitate cu evaluarea riscurilor efectuată potrivit articolului 6 și în conformitate cu articolul 8, și
 - (b) un plan de urgență conținând măsurile care trebuie luate pentru a elimina sau a limita impactul unei întreruperi a aprovizionării cu gaze în regiune, inclusiv al evenimentelor de dimensiune pur națională, în conformitate cu articolul 9.
2. Autoritățile competente din fiecare regiune convin asupra unui mecanism de cooperare cu suficient de mult timp înainte pentru a elabora planurile și a permite notificarea lor, precum și pentru notificarea planurilor actualizate.

Măsurile necesare în vederea eliminării și a atenuării riscurilor de dimensiune pur națională, precum și măsurile care trebuie luate pentru a elimina sau a limita impactul evenimentelor care, datorită dimensiunii lor limitate, trebuie să fie abordate doar la nivel național, sunt definite de fiecare autoritate competentă din regiune și sunt incluse în planurile elaborate la nivel regional. Aceste măsuri naționale nu împiedică în niciun fel eficacitatea măsurilor la nivel regional. Fiecare autoritate

competență identifică, de asemenea, domeniile de cooperare regională și eventualele măsuri comune. Măsurile naționale și propunerile de cooperare regională sunt comunicate celorlalte autorități competente din regiune cu un an înainte de termenul de notificare a planurilor.

Autoritățile competente informează în mod periodic Grupul de coordonare pentru gaz cu privire la progresele realizate în ceea ce privește pregătirea și adoptarea planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență. În special, autoritățile competente informează Grupul de coordonare pentru gaz cu privire la mecanismul de cooperare convenit cu 18 luni înainte de termenul pentru adoptarea planurilor și pentru actualizările planurilor. Comisia poate avea un rol de facilitare la nivel global în pregătirea planurilor, în special în ceea ce privește stabilirea mecanismului de cooperare. Dacă autoritățile competente dintr-o regiune nu sunt de acord cu privire la un mecanism de cooperare, Comisia poate propune un mecanism de cooperare pentru regiunea respectivă. Autoritățile competente asigură monitorizarea periodică a punerii în aplicare a acestor planuri.

3. Planul de acțiune preventiv și planul de urgență sunt elaborate în conformitate cu modelele din anexa V. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 18 pentru a modifica aceste modele.
4. Planurile de acțiune preventive și planurile de urgență sunt adoptate de toate statele membre din regiune și sunt publicate și notificate Comisiei cel târziu la 1 martie 2019. Această notificare are loc după ce planurile au fost adoptate de toate statele membre din regiune. Comisia informează Grupul de coordonare pentru gaz cu privire la notificarea planurilor și le publică pe site-ul internet al Comisiei.
5. În termen de patru luni de la data notificării de către autoritățile competente, Comisia evaluează planurile respective ținând seama în mod corespunzător de evaluarea *inter pares* și de opiniile exprimate în cadrul Grupului de coordonare pentru gaz. Anexa VI se aplică pentru procedura de efectuare a evaluărilor *inter pares*.

Comisia emite un aviz către autoritățile competente din regiune cu recomandarea de a revizui planul de acțiune preventiv sau planul de urgență în cauză dacă se consideră că acest plan prezintă una dintre următoarele caracteristici:

- (a) nu este eficace pentru a atenua riscurile identificate în evaluarea de risc;
 - (b) nu este coerent cu scenariile de risc evaluate sau cu planurile unei alte regiuni;
 - (c) poate denatura concurența sau buna funcționare a pieței interne a energiei;
 - (d) nu respectă dispozițiile prezentului regulament sau alte dispoziții ale dreptului Uniunii;
 - (e) pune în pericol securitatea aprovizionării cu gaze a altor state membre sau a Uniunii în ansamblul său.
6. În termen de trei luni de la notificarea avizului Comisiei menționat la alineatul (4), autoritățile competente în cauză notifică planul modificat Comisiei sau îi prezintă acesteia motivele pentru care nu sunt de acord cu recomandările.
În caz de dezacord, Comisia poate adopta, în termen de trei luni de la răspunsul autorităților competente, o decizie care să impună modificarea planului relevant. Autoritățile competente adoptă și publică planul în termen de trei luni de la notificarea deciziei Comisiei.
 7. Se garantează confidențialitatea datelor sensibile din punct de vedere comercial.

8. Planurile de acțiune preventive și planurile de urgență elaborate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 994/2010, actualizate, după caz, rămân în vigoare până la data stabilirii inițiale a planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență menționate la alineatul (1).

Articolul 8

Conținutul planurilor de acțiune preventive

1. Planurile de acțiune preventive conțin:
- (a) rezultatele evaluării riscurilor și un rezumat al scenariilor examinate, astfel cum se prevede la articolul 6 alineatul (1) litera (c);
 - (b) definiția consumatorilor protejați în fiecare stat membru din regiune, precum și informațiile menționate la articolul 5 alineatul (1) al doilea paragraf;
 - (c) măsurile, volumele și capacitățile necesare pentru respectarea standardelor în materie de infrastructură și de aprovizionare în fiecare stat membru din regiune, astfel cum se prevede la articolele 4 și 5, inclusiv, după caz, contribuția potențială a măsurilor axate pe cerere pentru a compensa în mod suficient și în timp util o întrerupere a aprovizionării în conformitate cu articolul 4 alineatul (2), identificarea infrastructurii unice principale de gaze de interes comun în cazul aplicării articolului 4 alineatul (3), volumele de gaz necesare pentru fiecare categorie de consumatori protejați și pentru fiecare scenariu la care se face referire la articolul 5 alineatul (1), precum și orice standard privind suplimentarea ofertei în conformitate cu articolul 5 alineatul (2), inclusiv o justificare a respectării condițiilor stabilite la articolul 5 alineatul (2) și o descriere a unui mecanism de reducere temporară a oricărui standard privind suplimentarea ofertei sau a oricărei obligații suplimentare în conformitate cu articolul 12;
 - (d) obligațiile impuse întreprinderilor din sectorul gazelor naturale și altor organisme relevante care pot avea un impact asupra securității aprovizionării cu gaze, cum ar fi obligațiile referitoare la funcționarea sigură a rețelei de gaze;
 - (e) celelalte măsuri preventive concepute pentru a face față riscurilor identificate în evaluarea riscurilor, ca, de exemplu, cele referitoare la necesitatea de a dezvolta interconectările între statele membre învecinate și la posibilitatea de a diversifica rutele și sursele de aprovizionare cu gaze, dacă este cazul, pentru a aborda riscurile identificate, în vederea asigurării aprovizionării cu gaze pentru toți consumatorii cât mai mult timp posibil;
 - (f) informații privind impactul economic, eficacitatea și eficiența măsurilor prevăzute în plan, inclusiv a obligațiilor menționate la litera (k);
 - (g) descrierea efectelor măsurilor cuprinse în plan asupra funcționării pieței interne a energiei, precum și asupra piețelor naționale, inclusiv ale obligațiilor menționate la litera (k);
 - (h) descrierea impactului măsurilor asupra mediului și a consumatorilor;
 - (i) mecanismele care trebuie utilizate în cadrul cooperării cu alte state membre, inclusiv mecanismele pentru pregătirea și punerea în aplicare a planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență;

- (j) informații privind interconectările existente și viitoare, inclusiv cele care oferă acces la rețeaua de gaz a Uniunii, fluxurile transfrontaliere, accesul transfrontalier la instalațiile de stocare și la instalațiile GNL și capacitatea bidirecțională, îndeosebi într-o situație de urgență;
 - (k) informații privind toate obligațiile de serviciu public legate de securitatea aprovizionării cu gaze.
2. Planul de acțiune preventiv, în special acțiunile care vizează respectarea standardului în materie de infrastructură prevăzut la articolul 4, ia în considerare planul pe 10 ani de dezvoltare a rețelei la nivelul Uniunii, care va fi elaborat de ENTSO pentru gaz în conformitate cu articolul 8 alineatul (10) din Regulamentul (CE) nr. 715/2009.
 3. Planul de acțiune preventiv se bazează în primul rând pe măsurile legate de piață, nu impune o sarcină excesivă asupra întreprinderilor din sectorul gazelor naturale și nici nu afectează în mod negativ funcționarea pieței interne a gazelor.
 4. Statele membre realizează o evaluare a impactului în cazul tuturor măsurilor preventive nebazate pe piață care urmează a fi adoptate după intrarea în vigoare a prezentului regulament, inclusiv al măsurilor luate pentru a respecta standardul în materie de aprovizionare prevăzut la articolul 5 alineatul (1) și al măsurilor referitoare la standardul privind suplimentarea ofertei prevăzut la articolul 5 alineatul (2). Această evaluare a impactului vizează cel puțin următoarele aspecte:
 - (a) impactul măsurii propuse asupra dezvoltării pieței naționale a gazelor și a concurenței la nivel național;
 - (b) impactul măsurilor propuse asupra pieței interne a gazelor;
 - (c) impactul potențial asupra securității aprovizionării cu gaze a statelor membre învecinate, în special în cazul măsurilor care ar putea să reducă lichiditatea piețelor regionale sau să restrângă fluxurile către statele membre învecinate;
 - (d) costurile și beneficiile măsurilor, evaluate în comparație cu măsuri de piață alternative;
 - (e) evaluarea necesității și a proporționalității măsurii în comparație cu alte măsuri posibile bazate pe piață;
 - (f) caracterul deschis al măsurii, pentru a garanta oportunități egale pentru toți participanții la piață;
 - (g) strategia de eliminare treptată, durata prevăzută a măsurii preconizate și un calendar de revizuire adecvat.

Analiza menționată la literele (a) și (b) se efectuează de către autoritățile naționale de reglementare.

5. Evaluarea impactului și măsurile adoptate sunt publicate de autoritatea competentă și sunt notificate Comisiei. În termen de patru luni de la data notificării, Comisia adoptă o decizie și poate solicita statelor membre să modifice măsurile adoptate. Termenul curge din ziua următoare primirii unei notificări complete. Termenul poate fi prelungit, de asemenea, prin acordul Comisiei și al statului membru.

Comisia poate adopta o decizie prin care să solicite modificarea sau retragerea unei măsuri atunci când aceasta:

- (a) poate denatura piața internă a Uniunii;
- (b) poate denatura evoluția pieței naționale a gazelor;

- (c) nu este necesară sau proporțională pentru a garanta securitatea aprovizionării sau
- (d) poate pune în pericol securitatea aprovizionării în alte state membre.

Măsura adoptată intră în vigoare doar atunci când este aprobată de Comisie sau după ce a fost modificată în conformitate cu decizia Comisiei.

6. Planul de acțiune preventiv se actualizează la fiecare patru ani de la 1 martie 2019, exceptând cazul când situația impune o frecvență mai mare de actualizare, sau la cererea Comisiei. Planul actualizat reflectă versiunea actualizată a evaluării riscurilor și rezultatele testelor efectuate în conformitate cu articolul 9 alineatul (2). Articolul 7 alineatele (3)-(7) se aplică planului actualizat.

Articolul 9

Conținutul planului de urgență

1. Planul de urgență:
 - (a) se elaborează ținând cont de nivelurile de criză stabilite la articolul 10 alineatul (1);
 - (b) definește rolul și responsabilitățile întreprinderilor din sectorul gazelor naturale și ale consumatorilor industriali, inclusiv ale producătorilor de energie electrică relevanți, ținând seama de diferențele în ceea ce privește măsura în care aceștia sunt afectați în cazul întreruperii aprovizionării cu gaze, precum și interacțiunea acestora cu autoritățile competente și, acolo unde este cazul, cu autoritățile naționale de reglementare pentru fiecare dintre nivelurile de criză definite la articolul 10 alineatul (1);
 - (c) definește rolul și responsabilitățile autorităților competente și ale celorlalte organisme cărora li s-au delegat sarcini în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) pentru fiecare dintre nivelurile de criză definite la articolul 10 alineatul (1);
 - (d) asigură faptul că întreprinderile din sectorul gazelor naturale și consumatorii industriali de gaze, inclusiv producătorii de energie electrică relevanți, au suficient timp să reacționeze în situația fiecărui nivel de criză;
 - (e) identifică, dacă este cazul, măsurile și acțiunile necesare pentru a atenua impactul potențial al unei întreruperi în aprovizionarea cu gaze asupra instalațiilor de termoficare și asupra furnizării de energie electrică produsă pe bază de gaze;
 - (f) stabilește procedurile și măsurile detaliate care trebuie urmate pentru fiecare nivel de criză, inclusiv planurile corespunzătoare pentru schimburile de informații;
 - (g) desemnează un manager sau o echipă de criză și definește rolul acestora;
 - (h) determină contribuția măsurilor bazate pe mecanismele pieței pentru gestionarea situației în cazul nivelului de alertă și pentru atenuarea situației în cazul nivelului de urgență;
 - (i) determină contribuția măsurilor nebazate pe piață, planificate sau care urmează a fi puse în aplicare în cazul nivelului de urgență și evaluează necesitatea utilizării acestor măsuri nebazate pe piață pentru a face față unei crize. Se evaluează efectele măsurilor nebazate pe piață și se definesc procedurile necesare pentru punerea lor în aplicare. Măsurile nebazate pe piață trebuie

utilizate numai în cazul în care mecanismele pieței nu mai pot asigura singure aprovizionarea, în special cea a consumatorilor protejați, sau în vederea aplicării articolul 12;

- (j) descrie mecanismele utilizate pentru cooperarea cu alte state membre pentru fiecare nivel de criză;
 - (k) detaliază obligațiile de raportare impuse întreprinderilor din sectorul gazelor naturale în cazul nivelurilor de alertă și de urgență;
 - (l) descrie dispozițiile tehnice sau juridice aplicabile pentru a preveni consumul de gaz nejustificat din partea consumatorilor neprotejați care sunt conectați la o rețea de distribuție sau de transport de gaze;
 - (m) descrie dispozițiile tehnice și financiare în vigoare pentru a aplica obligațiile în materie de solidaritate prevăzute la articolul 12;
 - (n) întocmește o listă cu acțiuni predefinite pentru punerea la dispoziție a gazelor în cazul unei situații de urgență, inclusiv contractele comerciale dintre părțile implicate în aceste acțiuni și mecanismele de compensare pentru întreprinderile din sectorul gazelor naturale, dacă este cazul, luând în considerare cu seriozitate confidențialitatea datelor sensibile. Astfel de acțiuni presupun, de exemplu, acorduri transfrontaliere între statele membre și/sau întreprinderile din sectorul gazelor naturale.
2. Măsurile, acțiunile și procedurile cuprinse în planul de urgență sunt testate cel puțin de două ori între actualizările periodice ale acestuia efectuate la fiecare patru ani și menționate la alineatul (3). Pentru a testa planul de urgență, statele membre simulează scenarii cu impact mediu și ridicat și reacțiile în timp real în conformitate cu planul lor de urgență. Rezultatele testelor sunt prezentate Grupului de coordonare pentru gaz de către autoritățile competente.
3. Planul de urgență se actualizează la fiecare patru ani de la 1 martie 2019, exceptând cazul când situația impune o frecvență mai mare de actualizare, sau la cererea Comisiei. Planul actualizat reflectă versiunea actualizată a evaluării riscurilor și concluziile testelor efectuate în conformitate cu alineatul (2). Articolul 7 alineatele (3)-(7) se aplică planului actualizat.
4. Planul de urgență garantează că accesul transfrontalier la infrastructură în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2009 se menține, atât cât este posibil din punct de vedere tehnic și în condiții de siguranță, în caz de urgență și nu introduce nicio măsură nejustificată de restricționare a fluxului de gaze între țări.

Articolul 10

Declararea unei crize

1. Cele trei niveluri de criză sunt următoarele:
- (a) nivelul de alertă timpurie (alertă timpurie): în cazul în care există informații concrete, sigure și fiabile, conform cărora ar putea avea loc un eveniment care ar deteriora în mod semnificativ situația în materie de aprovizionare și care ar putea conduce la declanșarea nivelului de alertă sau de urgență; nivelul de alertă timpurie poate fi activat printr-un mecanism de alertă timpurie;
 - (b) nivelul de alertă (alertă): în cazul în care are loc o întrerupere a aprovizionării sau o cerere de gaze excepțional de mare care afectează în mod semnificativ

situația în materie de aprovizionare, dar piața este încă în măsură să gestioneze întreruperea sau cererea respectivă fără a fi nevoie să se recurgă la măsuri nebazate pe piață;

- (c) nivelul de urgență (urgență): în cazul unei cereri excepțional de mari sau al unei întreruperi semnificative a furnizării sau al unei afectări semnificative a situației în materie de aprovizionare și în cazul în care toate măsurile relevante bazate pe piață au fost implementate, dar oferta de gaze este insuficientă pentru a satisface cererea rămasă neacoperită, astfel încât este nevoie să se introducă în plus măsuri nebazate pe piață în scopul de a garanta aprovizionarea cu gaze, în special pentru consumatorii protejați, în conformitate cu articolul 5.
- 2. În cazul în care declară vreunul dintre nivelurile de criză menționate la alineatul (1), autoritatea competentă informează imediat Comisia și pune la dispoziția acesteia toate informațiile necesare, în special informațiile cu privire la acțiunile pe care aceasta intenționează să le întreprindă. În cazul unei urgențe care ar putea genera o cerere de asistență din partea Uniunii și a statelor sale membre, autoritatea competentă a statului membru în cauză informează fără întârziere Centrul de coordonare a răspunsului la situații de urgență al Comisiei.
 - 3. În cazul în care declară o situație de urgență, autoritatea competentă aplică acțiunile predefinite indicate în planul său de urgență și informează imediat Comisia și autoritățile competente din regiune, în special cu privire la acțiunile pe care intenționează să le întreprindă. În situații excepționale justificate în mod corespunzător, autoritatea competentă poate lua măsuri care se abat de la planul de urgență. Autoritatea competentă informează imediat Comisia și autoritățile competente din regiune în legătură cu astfel de măsuri și prezintă justificări corespunzătoare.
 - 4. Statele membre și, în special, autoritățile competente garantează că:
 - (a) nu se introduce niciodată vreo măsură de restricționare nejustificată a fluxului de gaze în cadrul pieței interne;
 - (b) nu se introduce nicio măsură care ar putea pune în pericol în mod grav situația aprovizionării cu gaze în alt stat membru și
 - (c) accesul transfrontalier la infrastructură în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2009 este menținut atât cât este posibil din punct de vedere tehnic și în condiții de siguranță, în conformitate cu planul de urgență.
 - 5. Comisia verifică, cât mai curând posibil, dar în orice caz în termen de cinci zile de la primirea informației din partea autorității competente menționate la alineatul (2), dacă declararea situației de urgență este justificată în conformitate cu alineatul (1) litera (c) și dacă măsurile adoptate urmează cât se poate de strict acțiunile enumerate în planul de urgență, dacă aceste măsuri nu impun o povară inutilă pentru întreprinderile din sectorul gazelor naturale și dacă sunt în conformitate cu alineatul (4). Comisia poate, la cererea unei autorități competente, a întreprinderilor din sectorul gazelor naturale sau din proprie inițiativă, să solicite autorității competente modificarea măsurilor, în cazul în care acestea contravin condițiilor prevăzute la prima teză de la prezentul alineat. De asemenea, Comisia poate solicita autorității competente să anuleze declararea situației de urgență, în cazul în care aceasta consideră că respectiva declarație nu se (mai) justifică în conformitate cu alineatul (1) litera (c).

În termen de trei zile de la notificarea solicitării Comisiei, autoritatea competentă modifică măsurile și informează Comisia în acest sens sau prezintă acesteia motivele pentru care nu este de acord cu solicitarea. În acest caz, Comisia poate, în termen de trei zile, să își modifice sau să își retragă solicitarea, în vederea examinării chestiunii, ori să convoace autoritatea competentă sau, dacă este cazul, autoritățile competente vizate și, în cazul în care Comisia consideră că este necesar, Grupul de coordonare pentru gaz. Comisia expune în detaliu motivele pentru care solicită orice modificare a măsurii. Autoritatea competentă ține seama pe deplin de poziția Comisiei. În cazul în care decizia finală a autorității competente diferă de avizul Comisiei, autoritatea competentă prezintă motivele pe care se întemeiază decizia respectivă.

Articolul 11

Reacțiile la situațiile de urgență la nivel regional și la nivelul Uniunii

1. La cererea unei autorități competente care a declarat o situație de urgență și după verificarea prevăzută la articolul 10 alineatul (5), Comisia poate declara o situație de urgență la nivel regional sau la nivelul Uniunii. La cererea a cel puțin două autorități competente care au declarat o situație de urgență, în urma verificării efectuate în conformitate cu articolul 10 alineatul (5) și în cazul în care există o legătură între cauzele acestor situații de urgență, Comisia declară, după caz, o situație de urgență la nivel regional sau la nivelul Uniunii. În toate cazurile, Comisia, cu ajutorul mijloacelor de comunicare celor mai adecvate situației, strânge opinii și ține cont de toate informațiile relevante furnizate de celelalte autorități competente. În cazul în care estimează că au fost depășite cauzele declarării situației de urgență la nivel regional sau la nivelul Uniunii, Comisia declară încetarea situației de urgență la nivel regional sau la nivelul Uniunii. În toate cazurile, Comisia își motivează decizia și informează Consiliul în legătură cu aceasta.
2. Comisia convoacă Grupul de coordonare pentru gaz imediat după declararea unei situații de urgență la nivel regional sau la nivelul Uniunii. În timpul situației de urgență la nivel regional sau la nivelul Uniunii, la cererea a cel puțin trei state membre, Comisia poate restricționa participarea reprezentanților statelor membre și ai autorităților competente la Grupul de coordonare pentru gaz, pe durata întregii reuniuni sau a unei părți a acesteia.
3. Într-o situație de urgență la nivel regional sau la nivelul Uniunii, Comisia coordonează acțiunile autorităților competente, ținând seama pe deplin de rezultatele consultării Grupului de coordonare pentru gaz și de informațiile relevante primite de la acest grup. În special, Comisia:
 - (a) asigură schimbul de informații;
 - (b) asigură coerența și eficacitatea acțiunilor de la nivelul statelor membre și de la nivel regional față de cele de la nivelul Uniunii;
 - (c) coordonează acțiunile referitoare la țările terțe.
4. Comisia poate convoca un grup de gestionare a crizei compus din manageri de criză, potrivit articolului 9 alineatul (1) litera (g), din statele membre vizate de situația de urgență. Comisia, în consens cu managerii de criză, poate invita alte părți interesate să participe. Comisia se asigură că Grupul de coordonare pentru gaz este informat cu regularitate cu privire la activitățile desfășurate de grupul de gestionare a crizei.
5. Statele membre și, în special, autoritățile competente garantează că:

- (a) nu se introduc niciodată măsuri de restricționare nejustificată a fluxului de gaze în cadrul pieței interne, în special a fluxului de gaze către piețele afectate;
 - (b) nu se introduce nicio măsură care ar putea pune în pericol în mod grav situația aprovizionării cu gaze în alt stat membru și
 - (c) accesul transfrontalier la infrastructură în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2009 este menținut atât cât este posibil din punct de vedere tehnic și în condiții de siguranță, în conformitate cu planul de urgență.
6. În cazul în care, la cererea unei autorități competente sau a unei întreprinderi din sectorul gazelor naturale sau din proprie inițiativă, Comisia consideră că, într-o situație de urgență la nivel regional sau la nivelul Uniunii, o măsură luată de un stat membru sau de o autoritate competentă sau comportamentul unei întreprinderi din sectorul gazelor naturale contravine alineatului (5), Comisia solicită statului membru sau autorității competente să își modifice măsura sau să ia măsuri în sensul asigurării conformității cu alineatul (5), motivându-și solicitarea. Se are în vedere în permanență necesitatea funcționării în condiții de siguranță a rețelei de gaze.
- În termen de trei zile de la notificarea solicitării Comisiei, statul membru sau autoritatea competentă își modifică măsura și notifică Comisiei acest lucru sau îi prezintă acesteia motivele pentru care nu este de acord cu solicitarea. În acest caz, Comisia poate, în termen de trei zile, să își modifice sau să își retragă solicitarea sau să convoace statul membru sau autoritatea competentă și, în cazul în care Comisia consideră necesar, Grupul de coordonare pentru gaz pentru a examina chestiunea. Comisia expune în detaliu motivele pentru care solicită orice modificare a măsurii. Statul membru sau autoritatea competentă ține seama pe deplin de poziția Comisiei. În cazul în care decizia finală a autorității competente sau a statului membru diferă de poziția Comisiei, autoritatea competentă sau statul membru prezintă motivele care stau la baza deciziei respective.
7. Comisia, după consultarea Grupului de coordonare pentru gaz, întocmește o listă permanentă de rezervă pentru un grup operativ de monitorizare, compus din experți din sector și din reprezentanți ai Comisiei. Misiunea de monitorizare a acestui grup operativ poate fi desfășurată în afara Uniunii, atunci când este necesar. Grupul operativ monitorizează și raportează fluxurile de gaze care intră în Uniune, în cooperare cu țările terțe furnizoare și de tranzit.
8. Autoritatea competentă pune la dispoziția Centrului de coordonare a răspunsului la situații de urgență al Comisiei (ERCC) informațiile referitoare la orice nevoie de asistență. ERCC evaluează situația globală și emite recomandări cu privire la asistența care ar trebui acordată statelor membre celor mai afectate și, atunci când este cazul, țărilor terțe.

Articolul 12

Solidaritate

1. În cazul în care un stat membru a declarat nivelul de criză de urgență în conformitate cu articolul 10 alineatul (1), standardele privind suplimentarea ofertei sau obligațiile suplimentare impuse întreprinderilor din sectorul gazelor naturale în alte state membre în temeiul articolului 5 alineatul (2) sunt reduse temporar la nivelul stabilit la articolul 5 alineatul (1).
2. Atât timp cât aprovizionarea consumatorilor casnici, a serviciilor sociale esențiale și a instalațiilor de termoficare din statul membru care a declarat situația de urgență nu

este garantată, în pofida aplicării măsurii prevăzute la alineatul (1), se întrerupe aprovizionarea cu gaze a altor consumatori decât consumatorii casnici, serviciile sociale esențiale și instalațiile de termoficare din orice alt stat membru conectat direct la statul membru care a declarat situația de urgență, în măsura necesară pentru aprovizionarea consumatorilor casnici, a serviciilor sociale esențiale și a instalațiilor de termoficare din statele membre care au declarat situația de urgență.

Primul paragraf se aplică serviciilor sociale esențiale și instalațiilor de termoficare în măsura în care acestea sunt incluse în definiția consumatorilor protejați din statul membru respectiv.

3. Autoritățile competente adoptă măsurile necesare, astfel încât gazul care nu este livrat altor consumatori decât consumatorii casnici, serviciile sociale esențiale și instalațiile de termoficare de pe teritoriul lor, în situația descrisă la alineatul (2), să poată fi livrat statului membru aflat în situația de urgență descrisă la același alineat pentru aprovizionarea consumatorilor casnici, a serviciilor sociale esențiale și a instalațiilor de termoficare din statul membru respectiv.
4. Dispozițiile tehnice, juridice și financiare necesare pentru aplicarea alineatului (3) sunt convenite între statele membre care sunt direct conectate între ele și sunt descrise în planurile de urgență ale regiunilor lor respective. Aceste dispoziții pot include, printre altele, prețurile gazului care urmează să fie aplicate, utilizarea interconectărilor, inclusiv capacitatea bidirecțională, volumele de gaz și acoperirea costurilor de compensare. Se acordă preferință măsurilor bazate pe piață, cum ar fi licitațiile, pentru punerea în aplicare a obligației prevăzute la alineatul (3). În cazul modificării dispozițiilor tehnice, juridice și financiare necesare pentru aplicarea alineatului (3), planul de urgență corespunzător se actualizează în consecință.
5. Alineatul (2) se aplică de la 1 martie 2019.
6. În cazul în care statele membre nu ajung la un acord cu privire la dispozițiile tehnice, juridice și financiare necesare, Comisia poate propune un cadru pentru aceste măsuri în avizul său și în decizia sa referitoare la planuri.

Articolul 13

Schimbul de informații

1. În timpul unei situații de urgență, întreprinderile în cauză din sectorul gazelor naturale pun zilnic la dispoziția autorității competente în special informațiile următoare:
 - (a) previziuni pentru următoarele trei zile ale cererii zilnice de gaze și ale aprovizionării zilnice cu gaze;
 - (b) fluxul de gaze zilnic la toate punctele de intrare și ieșire transfrontaliere, precum și la toate punctele care racordează o instalație de producție, o instalație de stocare sau un terminal GNL la rețea, în milioane de metri cubi pe zi (milioane de m³ pe zi);
 - (c) perioada, exprimată în zile, pentru care se estimează că este posibilă asigurarea aprovizionării cu gaze a consumatorilor protejați.
2. În cazul unei urgențe la nivel regional sau la nivelul Uniunii, Comisia are dreptul de a solicita autorității competente să îi furnizeze fără întârziere cel puțin:
 - (a) informațiile prevăzute la alineatul (1);

- (b) informațiile privind măsurile planificate care urmează a fi luate și măsurile deja implementate de autoritatea competentă pentru atenuarea situației de urgență, precum și informații privind eficacitatea acestora;
 - (c) cererile referitoare la măsurile suplimentare care trebuie luate de alte autorități competente;
 - (d) măsurile implementate la cererea altor autorități competente.
3. Ulterior unei situații de urgență, autoritatea competentă furnizează Comisiei, în cel mai scurt timp și în termen de șase săptămâni de la încetarea situației de urgență, o evaluare detaliată a situației de urgență și a eficacității măsurilor implementate, inclusiv evaluarea impactului economic al situației de urgență, a impactului asupra sectorului energiei electrice și evaluarea asistenței furnizate Uniunii și statelor sale membre sau primite de la acestea. Aceste evaluări sunt puse la dispoziția Grupului de coordonare pentru gaz și se reflectă în actualizarea planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență.
- Comisia analizează evaluările autorităților competente și informează statele membre, Parlamentul European și Grupul de coordonare pentru gaz cu privire la rezultatele analizei, într-o formă agregată.
4. În circumstanțe justificate în mod corespunzător, indiferent dacă se declară sau nu o situație de urgență, autoritatea competentă poate solicita întreprinderilor din sectorul gazelor naturale să furnizeze informațiile menționate la alineatul (1) sau informațiile suplimentare necesare pentru a evalua situația globală a aprovizionării cu gaze în statul membru în cauză sau în alte state membre, inclusiv informațiile contractuale. Comisia poate solicita din partea autorităților competente informațiile furnizate de întreprinderile din sectorul gazelor naturale.
5. În cazul în care Comisia consideră că aprovizionarea cu gaze dintr-o regiune sau din Uniune în ansamblu este sau ar putea fi afectată, ea poate solicita autorităților competente să colecteze și să transmită Comisiei informațiile necesare pentru a evalua situația aprovizionării cu gaze în Uniune. Comisia poate comunica evaluarea sa Grupului de coordonare pentru gaz.
6. Pentru a permite autorităților competente și Comisiei să evalueze situația securității aprovizionării la nivel național, regional și la nivelul Uniunii, întreprinderile din sectorul gazelor naturale notifică:
- (a) autorităților competente în cauză următoarele detalii ale contractelor de furnizare a gazelor cu o durată mai mare de un an:
 - (i) durata contractului;
 - (ii) volumele totale contractate pe bază anuală și volumul mediu lunar;
 - (iii) volumele zilnice maxime contractate în caz de alertă sau de urgență;
 - (iv) punctele de livrare contractate;
 - (v) volumele de gaz minime zilnice, lunare și anuale;
 - (vi) condițiile de suspendare a livrărilor de gaz.
 - (b) autorității competente și Comisiei, imediat după încheierea sau modificarea lor, contractele de furnizare a gazelor cu o durată mai mare de 1 an încheiate sau modificate după data de *[OP: vă rugăm să introduceți data intrării în vigoare a prezentului regulament]*, care, în mod individual sau cumulativ cu alte

contracte încheiate cu același furnizor sau cu filialele sale, furnizează mai mult de 40 % din consumul anual de gaze naturale din statul membru în cauză. Obligația de notificare nu se aplică modificărilor care vizează numai prețul gazelor. Obligația de notificare se aplică, de asemenea, tuturor acordurilor comerciale relevante pentru executarea contractului de furnizare a gazelor.

Autoritatea competentă notifică anual Comisiei, până la sfârșitul lunii septembrie, datele enumerate la primul paragraf litera (a).

7. În circumstanțe justificate în mod corespunzător, în cazul în care autoritatea competentă sau Comisia consideră că un contract de furnizare a gazelor care nu intră sub incidența alineatului (6) litera (b) de la prezentul articol ar putea afecta securitatea aprovizionării unui stat membru, a unei regiuni sau a Uniunii în ansamblul său, autoritatea competentă a statului membru în care își desfășoară activitatea întreprinderea din sectorul gazelor naturale care a încheiat contractul sau Comisia poate solicita întreprinderii respective din sectorul gazelor naturale să furnizeze contractul, pentru evaluarea impactului acestuia asupra securității aprovizionării. Cererea poate acoperi, de asemenea, orice alt acord comercial relevant pentru executarea contractului de furnizare a gazelor.
8. Autoritatea competentă ține cont de informațiile primite în temeiul prezentului articol în momentul pregătirii evaluării riscurilor, a planului de acțiune preventiv și a planului de urgență sau a actualizărilor lor respective. Comisia poate adopta o decizie prin care să solicite autorității competente să modifice planurile pe baza informațiilor primite în temeiul prezentului articol.
9. Autoritățile competente și Comisia garantează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.

Articolul 14

Grupul de coordonare pentru gaz

1. Se instituie un Grup de coordonare pentru gaz pentru a facilita coordonarea măsurilor privind securitatea aprovizionării cu gaze. Grupul este compus din reprezentanți ai statelor membre, în special ai autorităților competente ale acestora, precum și din reprezentanți ai Agenției pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei („agenția”), ai ENTSO pentru gaz, ai organelor reprezentative ale sectorului și ai consumatorilor relevanți. Comisia, consultându-se cu statele membre, decide alcătuirea grupului, asigurând reprezentativitatea totală a acestuia. Comisia prezidează grupul. Grupul își adoptă propriul regulament de procedură.
2. Grupul de coordonare pentru gaz este consultat și asistă Comisia, în special în ceea ce privește următoarele probleme:
 - (a) securitatea aprovizionării cu gaze, în orice moment și în special în situații de urgență;
 - (b) toate informațiile relevante pentru securitatea aprovizionării cu gaze la nivel național, regional și la nivelul Uniunii;
 - (c) cele mai bune practici și eventuale orientări pentru toate părțile implicate;
 - (d) nivelul de securitate a aprovizionării, valorile de referință și metodologiile de evaluare;

- (e) scenariile la nivel național, regional și la nivelul Uniunii și testarea nivelurilor de pregătire;
 - (f) evaluarea planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență, precum și a implementării măsurilor prevăzute de acestea;
 - (g) coordonarea măsurilor de gestionare a unei situații de urgență în Uniune cu țările terțe care sunt părți contractante la Tratatul de instituire a Comunității Energiei și cu alte țări terțe;
 - (h) asistența de care au nevoie statele membre cele mai afectate.
3. Comisia convoacă Grupul de coordonare pentru gaz în mod regulat și îi comunică acestuia informațiile primite de la autoritățile competente, păstrând confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.

Articolul 15

Cooperarea cu părțile contractante la Comunitatea Energiei

1. Articolul 3 alineatul (2) a doua teză, articolul 3 alineatul (6), articolul 4 alineatele (3), (4) și (6), articolul 5 alineatul (2), articolul 6 alineatul (1) litera (d), articolul 7 alineatul (5) literele (b) și (e), articolul 8 alineatul (1) literele (e), (g) și (i), articolul 8 alineatul (4) literele (b) și (c), articolul 9 alineatul (1) literele (j) și (m), articolul 9 alineatul (4), articolul 10 alineatul (4), articolul 11 alineatul (5) și articolul 12 creează obligații pentru statele membre în ceea ce privește o parte contractantă la Comunitatea Energiei, în conformitate cu următoarea procedură:
 - (a) Consiliul ministerial al Comunității Energiei adoptă și integrează prezentul regulament în Comunitatea Energiei prin intermediul unui act comun privind securitatea aprovizionării, care stabilește obligații reciproce pentru părțile contractante la Comunitatea Energiei în relațiile cu statele membre;
 - (b) partea contractantă la Comunitatea Energiei pune în aplicare actul comun și notifică în mod corespunzător punerea deplină în aplicare Secretariatului Comunității Energiei, incluzând o cerere de aplicare a prezentului alineat în ceea ce o privește și
 - (c) Secretariatul Comunității Energiei notifică punerea în aplicare Comisiei, împreună cu o cerere de confirmare din partea Comisiei a aplicabilității obligațiilor reciproce între partea contractantă la Comunitatea Energiei care depune cererea și statele membre.

În urma notificării realizate de Secretariatul Comunității Energiei, Comisia adoptă o decizie prin care confirmă aplicabilitatea obligațiilor reciproce între statele membre și partea contractantă la Comunitatea Energiei, în vederea aplicării prezentului alineat, indicând data de la care se aplică aceste obligații reciproce.
2. După adoptarea deciziei Comisiei menționate la alineatul (1), reprezentanții părții contractante la Comunitatea Energiei în cauză sunt invitați să participe la reuniunile Grupului de coordonare pentru gaz atunci când se examinează aspecte care afectează în mod direct această parte contractantă și care intră în domeniul de aplicare al alineatului (1).

Articolul 16

Monitorizarea de către Comisie

Comisia exercită o monitorizare continuă a măsurilor menite să garanteze securitatea aprovizionării cu gaze și informează în mod periodic Grupul de coordonare pentru gaz.

Pe baza evaluărilor menționate la articolul 7 alineatul (5), Comisia extrage, după caz, concluzii cu privire la mijloacele posibile de ameliorare a securității aprovizionării la nivelul Uniunii și informează Parlamentul European și Consiliul cu privire la punerea în aplicare a prezentului regulament, incluzând, dacă este cazul, recomandări pentru ameliorarea acestuia.

Articolul 17

Notificări

Evaluarea riscurilor, planurile de acțiune preventive și planurile de urgență, precum și toate celelalte documente sunt notificate Comisiei pe cale electronică, prin intermediul platformei CIRCABC.

Toată corespondența referitoare la o notificare se transmite pe cale electronică.

Articolul 18

Exercitarea competențelor delegate

1. Competența de a adopta acte delegate se conferă Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
2. Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 6 alineatul (3) și la articolul 7 alineatul (3) este conferită Comisiei pentru o perioadă nedeterminată de la [OP: vă rugăm să introduceți data intrării în vigoare a prezentului regulament].
3. Delegarea de competențe menționată la articolul 6 alineatul (3) și la articolul 7 alineatul (3) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate aflate deja în vigoare.
4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
5. Un act delegat adoptat în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) și cu articolul 7 alineatul (3) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea actului respectiv Parlamentului European și Consiliului sau în cazul în care, înainte de expirarea termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia cu privire la faptul că nu vor formula obiecții. Termenul în cauză se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 19

Derogare

Prezentul regulament nu se aplică Maltei și Ciprului atât timp cât pe teritoriile acestora nu se furnizează gaze. În ceea ce privește Malta și Cipru, obligațiile prevăzute în dispozițiile următoare, precum și opțiunile pe care statele membre respective au dreptul să le aleagă în

conformitate cu aceste dispoziții, sunt îndeplinite și efectuate în termenul stabilit de la data primei livrări de gaz pe teritoriile lor respective:

- (a) pentru articolul 2 al doilea paragraf punctul (1), articolul 3 alineatul (2), articolul 6 alineatul (6) și articolul 13 alineatul (6) litera (a): 12 luni;
- (b) pentru articolul 5 alineatul (1): 18 luni;
- (c) pentru articolul 7 alineatul (4): 24 de luni;
- (d) pentru articolul 4 alineatul (4): 36 de luni;
- (e) pentru articolul 4 alineatul (1): 48 de luni.

Articolul 20

Abrogare

Regulamentul (UE) nr. 994/2010 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa VIII.

Articolul 21

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele